

LUTHERSK KIRKETIDENDE

MENIGHETSPERSPEKTIV
BIBLIOTEK

TEMANUMMER:

«MENIGHET I BEVEGELSE – Hva vil det si å være en misjonerende menighet i dag?»

Temanummer om misjon / Menighet i bevegelse – et prosjekt til refleksjon, samtale – og fornyet praksis? / Prosjekt «Menighet i bevegelse» – sett fra et menighetsperspektiv / Lederskap i bevegelse / Fra bispedømmerrådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

2. s. e. Kristi Åpenbaringsdag – Eli Tveitane

3. s. e. Kristi Åpenbaringsdag – Mia Voreland
Vingårdssonndag – Thomas Dronen

Kyrkja eksisterer ved misjon slik
elden eksisterer ved å brenne

Temanummer om misjon

Misjon er ikkje ein valfri aktivitet for Jesu Kristi kyrkje. Ja, korvidt det i det heile teke er rett å karaktisere misjon som ein aktivitet mellom mange andre, er eit spørsmål som fortener grundig ettertanke. Misjon er eit kjenneteikn på ei levande kyrkje. Emil Brunner har sagt

det slik: «Kyrkja eksisterer ved misjon slik elden eksisterer ved å brenne».

Luthersk Kirketidende startar 2004-årgangen med eit temanummer om misjon. Kyrkjemøtet har blinka ut openberingstida som ei tid for særskilt fokus på denne sida ved kyrkja

sitt liv. Det tyder sjølv sagt ikkje at vi kan gøy-me misjonsperspektivet resten av året. Nei, dette perspektivet må ligge i botnen for all vår forkyrning og alt vårt gudstenesteliv, sidan misjon heller enn ein aktivitet blant mange andre er eit grunnleggjande kriterium for alle kyrkjelege aktivitetar. Kyrkja *vert misjon* når ho fylgjer sin Herre, han som var sendt av Faderen og som på tilsvarande vis sende ut sine læresveinar. At vi har bak oss godt over 150 år med *ytremisjon* er ikkje minst ei konstant påminning og ei oppmoding til å gjennomtenkje på nytt kva som er kyrkja sin grunnleggjande identitet. Det er nettopp ved å gå utanfor seg sjølv at kyrkja er seg sjølv og kjem til seg sjølv.

Ti år er gått sidan opprettinga av Samarbeidsrådet for menighet og misjon (SMM), og det er grunn til å glede seg over eit samarbeid som i sterk grad har vore med å styrke og synleggjere misjonsansvaret i kyrkjelydane. Misjonsengasjement og misjonsverksemd har i alle år blitt kanalisert gjennom dei frivillige organisasjonane, men gjennom dei siste ti åra har ytremisjonen fått ein mykje meir naturleg plass i Den norske kyrkja. Gamle spenningar mellom rådsstruktur og misjonsorganisasjonar er rydda av vegen, og eit nettverk for rådslaging, samarbeid og samhandling er vel etablert.

No er stikkordet «misjonerande kyrkjelydar», og visjonen for SMM er kyrkjelydar der evangeliet kraft får inspirere og utruste kyrkjelyden til å dele trua gjennom nærver, handling og ord, lokalt og globalt. Gjennom fleire tiår har merksemda innan missiologien gradvis blitt retta meir og meir mot nettopp den lokale kyrkjelyden. Dette utviklingstrekket er lett å få auge på så vel på katolsk som på protestantisk mark.

For eit år sidan starta SMM det tre-årige prosjektet *Menighet i bevegelse*, som fleire av artiklane i dette temanummeret knyter an til. Prosjektet er ei spennande utfordring til å delta i den viktige samtalen om kva det inneber å vere kyrkje i ei tid med store omveltningar på mange område. Kva vi legg i at kyrkja skal vere *misjonerande*, som det står i formålsparagrafen for Den norske kyrkja, er viktig å

avklare i ei tid der misjonsutfordringa i vårt eige land vert tydelegare og tydelegare, trass i grunnlova sin konfesjonsparagraf.

Det er på den eine sida ikkje muleg å diktere ei og same løysing for vekst og utvikling i alle lokale kyrkjelydar. Samstundes er det klart at vi treng å sjå utover egne kyrkjelydsgrensar for å forstå kvar vi står og kvar vi skal gå. Prosjektet ynskjer å invitere til samtale om vegen vidare. Ikkje minst er det i vår kyrkjelege kontekst svært viktig å føre samtalen vidare om folkekyrkja si framtid. Vi er inne i ein svært vanskeleg periode av kyrkja sitt liv med nye utfordringar og problemstillingar. I prosjekt-

Livskraftige kyrkjelydar er heilt klart den beste metoden for å ta vare på og gi vidare evangeliet også i ei ny tid

presentasjonen (tilgjengeleg på www.kirken.no) vert spørsmålet om ikkje vi står midt oppe i eit paradigmeskifte drøfta. Ei ny verd skal fødst, og vi oppdagar gradvis at gamle metodar og arbeidsreiskap ikkje naudsynleg fungerer lenger. Ein må tenkje nytt, finne nye vegar. Det trengst vilje til å sjå og erkjenne kor djuptgåande endringane er, og setje alt inn på å analysere og forstå kva den nye situasjonen inneber.

I ei tid med mange nedslåande signal og stor forvirring er det lett å gå seg vill, og nærliggande for mange å gripe til ein marknadsorientert strategi. Resepten blir å gi folket det dei vil ha, oppfylle deira nye bestillingar. Dette er ein blindveg, og *Menighet i bevegelse* peikar klart i ei anna retning. Utfordringa er først og fremst av åndeleg karakter, og positivt motteken kan denne situasjonen leie oss vidare til ein ny måte å vere kyrkjelyd på. Livskraftige kyrkjelydar er heilt klart den beste metoden for å ta vare på og gi vidare evangeliet også i ei ny tid. Heile vegen fram ser ingen, og alle svara har heller ingen, men «det er viktig å spørre etter hvilke ledetråder som fører vidare – og gripe disse.»

(fra prosjektpresentasjonen til *menighet i bevegelse*).

JAN OTTO MYRSETH
janotto@ringnett.no

Menighet i bevegelse

– et prosjekt til refleksjon, samtale – og fornyet praksis?

AV TORE LAUGERUD

daglig leder av Samarbeidsråd for menighet og misjon

Kirkeforståelse

Den norske kirke har for tiden to store saker: Stat og kirke – med de mange ulike aspekter som samles i denne saken – og trosopplæring. Begge sakene impliserer spørsmålet om kirkeforståelsen.

I januar 2003 startet Samarbeidsråd for menighet og misjon det tre-årige prosjektet *Menighet i bevegelse*. Målsetningen med prosjektet er å kunne forstå og svare bedre på de utfordringer det er å være en misjonerende kirke i vår tid. Begrepet *misjonerende* skal her ikke forstås ut fra modernitetens (les: det rådende) misjonsparadigme, som en tilleggsaktivitet utenfor Den norske kirkes grenser (ytremisjon) eller som en særaktivitet innenfor denne (indremisjon). Begrepet setter oss i forbindelse med kjernen i vår kirkeforståelse, jamfør Den norske kirkes formålsparagraf: «...en bekjennende, misjonerende, tjenende og åpen folkekirke». Kirken er misjonerende fordi den er sendt til verden slik Kristus ble sendt av Faderen (Joh.20,21) Prosjektet ønsker en bredest mulig samtale og refleksjon rundt hva det betyr å være en misjonerende folkekirke – i en postmoderne og globalisert tid.

Bevegelse

Prosjektnavnet uttrykker en dobbelthet:

- at menigheten etter sitt vesen er i aktiv, misjonerende bevegelse – den er sendt
- at endringer i samfunnet fører til at menigheten vil bevege seg i forhold til innarbeidet tenkning, praksis og organisering

Menighet i bevegelse ønsker ikke å fremme bestemte oppskrifter og modeller. En hver menighet må selv finne veien videre ved å fore

sammen behov og ressurser i sin kontekst; i erkjennelse av at menighetens bevegelse alltid vil ha noe hemmelighetsfullt og ukontrollert ved seg fordi Gud er dens dybeste subjekt.

Samtidig tror vi menighetene trenger analyser av hvor den er, bilder, ideer, forestillinger om hvor den vil og erfaringsutveksling under veis. Prosjektet ønsker å bidra til dette. På sikt håper vi at sentrale aktører kan gå sammen for å sette *menighetsutvikling* tungt på dagsorden i vår kirke. Menighetsutvikling må forholde seg til alle sider av kirkens virkelighet: organisering og struktur, ledelse og strategi. Men fokus må være på *menighetsfelleskapets kjerneyttringer*: gudstjenestefeiring, misjon, trosopplæring og diakoni slik disse springer ut av menighetens liv ved kildene og formes av dens *spiritualitet*.

Evangeliet og vår kultur

Prosjektet er et åpent idè-prosjekt. Det henter imidlertid viktig inspirasjon i arven etter Lesslie Newbegin. Newbegin er en fremtredende engelsk misjonsteolog og innflytelsesrik kirkeøkumen. Han kom tilbake etter mange års virke som misjonær i India og oppdaget med sine nye «briller» det engelske samfunnet som en misjonsutfordring. Han beskrev denne som større enn noen misjonsutfordring han hadde sett i India, eller andre steder. Newbegin gikk inn i et missiologisk/kulturanalytisk arbeid med å forstå de utfordringer det er å være en *misjonerende kirke* i et sekularisert samfunn.

I kjølvannet av Newbegins impuls har det oppstått en rekke «Gospel and our culture»-nettverk med tilsvarende formål, bl.a. i en rekke europeiske land og i USA. Disse har avfødt en hel litteratur om «missionary congregations/missional church». En lesverdig

smakebit er for eksempel: *Charles van Engen: «Gods Missionary People»* (se for øvrig litteraturhenvisningen i Knud Jørgensens artikkel). Disse nettverkene utgjør i dag en bred, økumenisk og kirkelig fokusert bevegelse i vestlige kirker, som arbeider i skjæringspunktet mellom *studier, refleksjon og praksis*. Viktige kjennetegn på bevegelsen er et sterkt fokus på *den lokale menighet* og dens *selvforståelse* ut fra en *ny situasjonsbeskrivelse*.

Menighet i bevegelse ønsker å rette oppmerksomheten mot den inspirasjon, kunnskap og erfaring som er å hente fra disse «Gospel and our Culture»-nettverkene. Parallelt med at det settes et nytt fokus på våre lokale misjonsutfordringer ønsker imidlertid prosjektet å skjerpe blikket mot en global horisont som stadig utvides: den lokale menighet har et misjonsoppdrag som går «til verdens ende» og trenger selv *bidrag fra den verdensvide kirke* for å svare på sine egne lokale misjonsutfordringer. I dagens situasjon vil dette globale misjonsperspektivet i stor grad kunne beskrives med mellomkirkelig terminologi som en funksjon av kirkens *koinonia*. Det er imidlertid viktig å fremholde at misjon har elementer som sprenger det ekklesiastiske perspektivet. Misjon skal bringe evangeliet videre til folkegrupper og mennesker som enda ikke har en kirke i sin midte, og er i siste instans et tegn på Guds rikes komme.

Misjon og folkekirke

En fornyet refleksjon over hva det vil si å være en misjonerende kirke i vår tid bringer oss ikke utenom det spenningsfylte begrepsparet misjon og folkekirke. Vi står overfor en mangsidig utfordring:

Samfunnsvitenskapelig:

- Hva er egentlig kirkens og religionens situasjon i dagens samfunn?
- Hvilke sosiologiske teorier skal vi legge til grunn for analysen?
- Hvordan måles oppslutning/tilslutning i en tid da religiøsitetet løsgjøres fra det institusjonelle?
- I hvilken grad er analyser fra USA, England, Tyskland osv. anvendbare inn mot den nordiske folkekirkelige situasjonen?

Teologisk og praktisk kirkelig:

- Hvordan skal vi tenke ekklesiologisk om den folkekirkelige tilhørigheten gjennom dåp, som knapt ytrer seg gjennom deltakelse i noe fellesskap?
- Hva mener vi egentlig med begrepet misjon og begrepet folkekirke?
- Hvordan ytrer kirken seg som misjonerende i en folkekirkelig situasjon?

Vanskelighetene med å besvare disse spørsmålene blir ikke mindre ved at begrepene misjon og folkekirke står i et betydelig historisk spenningsforhold til hverandre i vår kirke. Mange opplever dem som polariteter, ja kanskje som gjensidig utelukkende kirkemodeller. Ofte er bildet langt mer nyansert – og rommer større muligheter for samtenkning – enn en kan få inntrykk av. Samtidig kan vi ikke overse det kirkepolitiske aspektet: Begrepene misjon og folkekirke vil bli satt opp mot hverandre så lenge kirkepolitiske aktører ser seg tjent med det i politisk kamp om innflytelse og posisjoner. I vår kirkes formålsbestemmelse står de to begrepene side om side. Det gir et sterkt signal om ikke å spille dem ut mot hverandre. Men hva betyr det at Den norske kirke bestemmes som «en misjonerende folkekirke»? Det er til nå lite tematisert i vår kirkedebatt. Stat-kirke saken og trosopplæringsreformen kaller på fornyet refleksjon og samtale.

Kirkemøtet 2005

Kirkemøtet vil i 2005 ha «en misjonerende kirke» som sitt tema. Det gir en anledning til å løfte fram og drøfte saken fra ulike synsvinkler. Vi er overbevist om at erkjennelsen av at kirken etter sitt vesen er misjonerende, er en bombe som enda ikke har eksplodert i vår kirke.

Prosjekt *Menighet i bevegelse* ønsker å forberede Kirkemøtets drøftinger ved å inspirere og legge til rette for at refleksjonen og samtalen kommer i gang. Vi ønsker deltakelse og bidrag fra lokalmenigheter, kirkelige utdanningsinstitusjoner, kristne organisasjoner og økumeniske organer. Vi tar sikte på å utarbeide en betenkning som oversendes Kirkemøtet 2005 som en ressurs i kirkens videre arbeid med kirkeforståelse og menighetsmodeller. Betenkningen utarbeides på grunnlag av teologisk refleksjon, samfunnsanalyse, kartlegging og

bearbeiding av ulike menigheters tanker og erfaringer om hva det vil si å være en misjonerende menighet, i et lokalt og globalt perspektiv.

Invitasjon

I denne fasen ønsker prosjektet svar og innspill fra kirkelig ansatte og frivillige – gjerne staber og grupper – råd og utvalg på følgende fire spørsmål:

1. Hva legger dere i at Den norske kirke beskriver seg selv som «misjonerende»? (jfr. formålspargrafen)
2. Foreta en analyse av deres lokalsamfunn. Hva er de største misjonsutfordringene?
3. Hva gjøres i deres menighet for å nå ut til nye, lokalt og globalt?
4. Hva hjelper menigheten til å være misjonerende og hva hindrer?

Svar sendes til audhild.kaarstad@kirken.no

Prosjekt «Menighet i bevegelse»¹ – sett fra et menighetsperspektiv

AV SOKNEPREST JAN-OTTO EEK

«Hva i himmel og på jord er det
Gud holder på med?»
Gud er i bevegelse!

Gud leter etter menneskene for å gjenopprette ødelagte relasjoner.

Jesus betyr at «Gud går her på jorden».

Han som skapte verden og menneskene er i stadig bevegelse for å berge jorden og frelse menneskene.

Jesus sier:

**«Meg er gitt all makt i himmel
og på jord»**

* * *

Menighet i bevegelse er ikke noe nytt! Enhver menighet er en menighet i bevegelse. Herren sier kom og menigheten kommer sammen i bønn og lovsang, på Herrens dag, rundt bordet han dekker for dem. De hører hva Herren har å si dem og de mottar hans nåde og hans gaver. Så løfter Kristus hendene over dem og Herrens ansikt lyser mot dem og han som ba

dem komme sender dem ut igjen. Så går menigheten ut av kirken velsignet av Gud. Å være menighet er å leve i denne grunnleggende, pulserende bevegelse: Inn til møte med Herren Jesus Kristus og ut til møte med verden, med et nytt og levende liv, skapt og formet der inne foran Herrens ansikt. Fra samlingen ved den helliges alter, ut med gode nyheter i ord og liv, til enhver som vil høre og ta imot det: Jesus lever! Lov ham og pris ham! Guds Sønn er en levende person som innbyr til himmelfest på jorden og til et himmelsk festmåltid med «feite margfulle retter og gammel klaret vin» i Guds rike (Jes. 25). Det at noen kommer sammen når klokkene i Mjøndalen kirke gjør Mjøndalen til et bedre sted for alle!

* * *

«Menighet i bevegelse» er et prosjekt
Prosjektet som presenteres i dette nr av LK er, slik jeg som sokneprest ser det, en hjelp for vår menighet og for enhver menighet til å bli hva den er, etter sin innerste egenart og sin grunn-

¹ Slik er prosjektet presentert i Mjøndalen menighet.

leggende bestemmelse. Når menigheten samles til gudstjeneste, mottar den Guds nåde og fred og bærer sitt offer fram for Herrens alter og ber: «Alt vi eier tilhører deg» og «din er jorden og alt det som fyller den. Av ditt eget gir vi deg tilbake, ta imot oss og våre gaver for Jesu Kristi skyld». Ble menigheten værende der inne, da opphørte den å være menighet og ble en ghetto. Men fordi den er en menighet er den i bevegelse. Gudstjenestens takkoffer/offertorium er det tydeligste uttrykk for hva det er å være menighet: Gud skal ha det hele og det hele er til for verden! For mange er det naturlig å uttrykke det slik: «Alt for Jesu fot jeg legger – jeg vil gi deg alt» «Din rikssak Jesus være skal min største herlighet. Takk at jeg også fikk ditt kall og skal få være med».

Hva prosjektet konkret innbyr til:

- Prosjektet varer noen år og vil involvere norske menigheter i en prosess som kan omskape og utruste dem til å være det de er: menigheter i bevegelse, misjonerende menigheter.
- Vi utfordres til å studere de to heftene som presenterer prosjektet og til å trenge inn i visjonen om «misjonerende menigheter»
- Vi inviteres til å bli med på et prosjekt der vi deler våre erfaringer og får del i andres
- *Dette er en besøkelsestid! Det er nå det skjer! Nå setter menigheter, utdanningsinstitusjoner og frivillige organisasjoner «menighet i bevegelse» på sin dagsorden. Bli med i prosessen får vi mye gratis! Kanskje til og med økonomisk støtte!*
- Gjennom prosjektet kan vi til og med kanskje få støtte til å la oss inspirere fra sør og øst. For eksempel gjennom besøk fra vårt misjonsprosjekt i Sør Afrika og ved å få impulser til å forme trosopplæringsplanen vår ved studiebesøk i den koptiske kirken i Egypt!
- Sammen med andre menigheter kan vi gjennom prosjektet være med å gi innspill til Kirkemøtet 2005.

«Menighet i bevegelse» gir oss et prosessverktøy for menighetsfornyelse i en postmoderne tid

Respekten for enkeltmenneskets tro og den stedege kultur og kontekst er grunnleggende

for den som vil gå inn i et trosmøte. Medvandring i dialog som gjør noe med begge parter er misjonens risiko, men også dens utfordring og mulighet. I rammen av medvandring og respektfull dialog er det rom for å lytte til den andres trosbekjennelse, motta impulser til egen tro, egen fromhet og eget liv og til selv å bekjenne hvordan troen på den oppstandne, levende og nærværende Kristus har gitt livet retning, mening og håp. Noe av det første vi lærer når vi beveger oss inn i trosmøter og medvandring er at dialog og frimodig Kristusbekjennelse ikke er motsetninger!

Mange menigheter har latt seg inspirere og er satt i bevegelse ved besøk fra Afrika, Asia eller Latin-Amerika. Nå venter jeg på en stor bølge av «omvendte misjon» som kan tilføre vestens menigheter nytt liv: Vi intensiverer vår givertjeneste til misjonen. Men i stedet for at pengene går til å lønne norske utsendinger til andre land, brukes mer og mer av midlene til å lønne prester og andre medarbeidere fra de raskt voksende kirkene i sør og øst til å komme hit som misjonærer. Kanskje dette ville være den beste hjelp for oss i møtet med utfordringen til å dele vår tro med hverandre i folkekirkens sammenheng: i samtalegrupper, i trosopplæringsfasen og prosjekter og ikke minst i møtet med våre nye naboer fra andre land og verdensdeler.

Prosessverktøyets utfordringer:

- Vi lever i en radikalt ny tid som stiller nye spørsmål og stiller kirken og menighetene overfor helt nye utfordringer. «Hva i all verden er det som skjer med folk i våre dager»
- Første utfordring er å se Gud som nærværende også i det nye og fremmede og skremmende ved vår tid. Var det ikke en som sa: «Jeg er med dere alle dager»?
- Vi utfordres til å ta dialogen i bruk på en radikalt ny måte. Fordi det bare er i samtale og dialog at både vi og de vi henvender oss til kan bli verdsatt og respektert.
- Våger vi å se at denne respekten både rommer vilje til å lytte til og la seg forandre av den andres tro og til frimodig å dele vår Kristustro med våre medvandrere?
- Er vi villige til å være noe for våre medmennesker også uten å skulle omvende dem? Har vi tid og råd til noen ganger bare å være

medmennesker? Er vi kanskje mest kristne da? Eller sagt på en annen måte: Hvorfor har vår menighet så lite kontakt med muslimske innvandrere og med stoffmisbrukerne i Berggården? Diakoni og et liv i tjeneste er også en del av Guds misjon!

- Jeg anbefaler at vi bruker dette prosess-verktøyet for alt det er verdt. Det kan starte en viktig samtale. Jeg tror til og med den kan omgjøre våre ulikheter fra trusler til ressurser
- Dette stoffet bør derfor studeres av staben, menighetsrådet og av grupper i menigheten.

«Menighet i bevegelse» kan integrere misjonstanken i menigheten på en ny og dynamisk måte

Når gudstjenesten er slutt begynner gudstjenesten. Når messen er til ende begynner messen/misjonen: «Messen er til ende – gå i fred! Tjen Herren med glede!» Paulus' brev er hele hans teologi er bygget opp slik (f.eks.: Romerbrevet): Troens grunnvoll legges (kap 1-11) og avsluttes med lovsang: «Å dyp av rikdom og visdom og innsikt hos Gud.... Fra ham og ved ham og til ham er alle ting, Ham være ære i evighet! Amen.» (11:33-36). På denne grunnvollen av tro og lovsang skal livet leves (kap 12-16): «Ved Guds barmhjertighet formaner jeg dere, brødre, til å bære legemet fram som et levende og hellig offer som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste. Og la dere ikke lenger prege av den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme hva som er Guds vilje: det gode, det som er til hans behag, det fullkomne» (Rom 12:1-2). I denne strukturen ligger det hele: møtet med Gud og bevegelsen ut til verden i den fortsatte gudstjeneste som er diakoni og misjon. Misjonen begynner på kirketrappa. Så er det ingen vesensforskjell om menighetens misjon og sendelse retter seg mot folkekirkens døpte eller innvandrere fra andre kulturer og religioner i lokalmiljøet eller mot unådde folkeslag på andre kontinenter.

Det er samme sak og samme bevegelse, men det er viktig at det lokale og det globale går hånd i hånd. Er menigheten en menighet i bevegelse vil den hjelpe foreldre og faddere

slik at de døpte «kan bli hos Kristus når de vokser opp» og den vil ha et globalt engasjement: kanskje en vennskapsmenighet i den tredje verden, et misjonsprosjekt med fast forbønn og givertjeneste og utveksling av besøk begge veier.

Menighetens utfordringer:

- Vi utfordres til å finne ut hva det er å være en «misjonerende menighet» «Hva i alle dager er kirken og menighetene til for?»
- «Messe» og «misjon» er samme ord. Er det også samme sak? Setter messen en menighet, velsignet av Gud, i bevegelse på vei til lokalsamfunnet og til jordens ender?
- Ser vi at misjonen begynner på kirketrappa?
- Innser vi at den menighet som ikke har vært sammen for Guds ansikt i stillhet, bekjennelse, lovprisning og bønn rundt nattverdsbordet ikke har noe i verden å gjøre?
- Ser vi at underholdende gudstjenester bare gir overfladisk og kortvarig evangelisering, mens derimot gudstjenester, som tar livet og dermed alle midler og ord og kroppsuttrykk i bruk for å tilbe og ære Gud i ånd og sannhet, kommer ut igjen som medmennesker og misjonærer? Den menighet som har ligget på kne i skjelvende bønn og som har reist seg etter å ha mottatt syndenes forlatelse, det er den menighet som svarer: «Her er jeg, send meg!» når Gud spør: «Hvem skal vi sende? Hvem vil gå for oss?» (Jes. 6:1-6)
- Ser vi for oss en ny misjonsæra der meste-parten av misjonens penger går til å finansiere en såkalt «omvendt misjon»: misjonærer fra sør og øst kommer for å inspirere menighetene i vest, ikke bare med korte eksotiske besøk, men helst i flere år, noen ganger kanskje i livslang tjeneste?
- Er det vår tur nå, til å rope «kom over og hjelp oss!»? Er vi klar for at den neste soknepresten i Mjøndalen er en zulu fra Natal? At den neste diakonen kommer fra «Hong Kong» og at vi ved neste bispevalg i Tunsberg kan velge mellom en mann fra Madagaskar og en indianerkvinne fra Ecuador?
- Er det på tide å innse at misjon ikke er noe vi kan velge å gjøre eller velge å la være å gjøre? Misjon er kirkens vesen. Vi er alltid

på vei til menneskene fordi Gud alltid er på den veien. Vi kalles til å følge Kristus på veien til vår neste!

- Innser vi at Kristus bare har én kirke i verden og én menighet i Nedre Eiker? Økumenikk er ikke en hobby for spesielt interesserte. Den er en nødvendighet for den menighet som vil dele troen med lokalbefolkningen, oppmuntre den skjulte tro til å uttrykkes i bønn og tilbedelse og for den kirke som vil følge Kristus til folkeslagene?
- En fornyet, misjonerende menighet i bevegelse: a) lever nær Gud b) møter sine medmennesker i medvandring og dialog c) er seg bevisst hvor den lever og bor

d) spør hva de unge tenker og gjør dem til ledere! e) stimulerer til frivillig deltagelse og gir lekfolk utviklingsmuligheter f) søker samhandling med andre kirker i lokalmiljøet, mellom menighet og organisasjonsfolk, mellom ulike profesjoner i staben, og med alle menighetslemmer med deres evner, ressurser og nådegaver g) ser til sør og øst for å la seg inspirere og korrigere i sitt lokale engasjement og i sin globale misjon.

Høres noe av dette bra ut? Dette er bare én liten smak av hva som kommer til å skje i vår menighet om den tar sjansen på å ta på alvor hva den er: en menighet i bevegelse!

Lederskap i bevegelse

AV KNUD JØRGENSEN

direktør i stiftelsen Areopagos

Behovet for et annerledes lederskap er et sentralt anliggende i den missionale tenkningen som ligger bak prosjektet *Menighet i bevegelse*. Missionalt lederskap eller et lederskap i bevegelse opptar misjonæren og missiologen Leslie Newbigin, hovedarkitekten bak den missionale tenkning. I sin bok om *The Gospel in a Pluralist Society* spør han hva slags lederskap som kan utruste kirken i dens vitnesbyrd om evangeliet i et pluralistisk samfunn. Oppgaven for et slikt lederskap er, sier han, å lede menigheten som helhet i en misjon til samfunnet som helhet, for å gjøre krav på hele dets offentlige liv og folkets liv for Guds rike (Newbigin 1989:234ff). Samme tema møter vi i hele litteraturen (Guder 1998:183ff, Guder 2000:181ff, Roxburgh 1997). Lederskap anses for nøkkelen til dannelsen av missionale fellesskap: «Leadership is a critical gift, provided by the Spirit because, as the Scriptures demonstrate, fundamental change in any body of people requires leaders capable of transforming its life and being transformed them-

elves» (Guder 1998:183). Den som taler her er lederskapsideologen innen den missionale tenkningen, Alan Roxburgh.

Den retning han setter for lederskap i bevegelse vokser ut av hans forståelse av Jesu liv og tjeneste. Formålet med lederskapet i denne tenkningen er å forme og utruste et folk hvis liv er et vitnesbyrd om Jesus Kristus. Det settes dermed kritisk søkelys på utviklingen innen kirkens lederskap fra Konstantin (fra apostel til prest), over Reformasjonen (fra prest til pedagog/lærer) og Opplysningstiden (fra pedagog til profesjonell) til modernismens forståelse av lederen som rådgiver, manager og «tekniker» (jf mange amerikanske bøker og kurser for ledere om «how to...»).

Et hovedanliggende blir å løse opp skillet mellom *clerici* (prester) og *idiotes* (lekfolk – ordet finnes ikke i NT). Dersom vi skal bryte med dette skulle betyr det at prestens oppgave endres dramatisk, i samsvar med det bibelske forbilde hvor det sanne presteskap er Guds

folk: «Dere er et hellig presteskap...» (1 Pet 2,15). På samme måte talte Luther i starten sterkt om at alle som var krøpet ut av dåpen var prester, men siden la hans etterfølgere hovedvekten på ledere som husholdere og garanter for Ordets forkynnelse (pedagoger). Hovedoppgaven for et bibelsk lederskap (evangelist, lærer, apostel, prest) er å utruste til tjeneste (Ef 4,10–16) og det er denne hovedoppgave vi må tilbake til. Darrell Guder sier det slik: «...we have forgotten how to read the New Testament as it was intended to be read, as the equipping of God's people for mission. When that interpretive key is missing in our biblical study, then every aspect of our ministry is reductionist, that is captive to a reduced and diluted version of the gospel» (Guder 2000:188).

Den konstantinske kirkes symboler er stedet, templet, ordet, det sakrale, mens den misionale kirkes symboler er veien, etterfølgelse, helhet, hverdag. På samme måte kan man skille mellom den konstantinske kirkes forvaltere: Et geistlig hierarki i statiske institusjoner, og den misionale kirkes forvaltere: Lekfolket i all dets skrøpeligheit som lever ut troen dynamisk i hverdagslivet. Innen denne tenkning utfordres vi til mer og mer å være det kirken alltid har vært: mennesker av kjøtt og blod som bærer evangeliets virkelighet i seg og formidler det gjennom misionall væren og handling. Derfor er det sannsynlig at det berømte, men sjelden realiserte almene prestedømme vil bli den grunnleggende kirke- og misjonsstruktur. Og sammen med denne struktur kan vi håpe på en gjenoppdagelse av nådegavene i hele sin bibelske bredde, som den utrustning en misjonerende menighet trenger i en postmoderne virkelighet.

Roxburgh beskriver (1997:43) hvordan presten i en amerikansk postmoderne kultur sliter med sin rolle og identitet: Presten skal være «clinician (therapeutic metaphor), chaplain (institutional metaphor), coach (sports metaphor), entrepreneur, marketer, and strategist (business metaphors)». Helt så langt er vi ikke kommet i hjemlig sammenheng, men også vi sliter med rolle og identitet. Inn i denne usikkerhet sier Roxburgh at vi trenger ledere som er forbilder mer enn performers og managers. Missionalt lederskap må særlig legge vekt på den troverdighet som vokser ut

av personlig etterfølgelse, et helstøpt trosliv og en hel personlighet. Tilsvarende må det tenkes mindre på kirken som institusjon og konsern, og mer på kirken som et egalitært fellesskap av mennesker som lever nær hverandre og gjennom sitt personlige og kollektive vitnesbyrd fungerer misjonerende inn i et multi-samfunn. Selve den grunnleggende kontekstualisering av evangeliet er ikke primært prestens oppgave, men finner sted i en prosess hvor den lokale menighet former og tolker hermeneutikken.

Den misionale tenkning advarer mot amerikanske modeller (a la Willow Creek og Saddle Back) hvor suksess blir viktig og hvor evangeliet kan bli til et salgsprodukt som krever riktig markedsføring (se også Gibbs kritikk av slike modeller – 2001:41ff). Det kan være mye spennende å lære her, men det er også en fare for at vi fanges i big business modeller som med sitt fokus på fundraising blir en alvorlig hindring for å tenke menighet i bevegelse. Det er i det hele tatt ikke noen *quick fix* på vår krise og våre problemer med å være kirke i en postmoderne tid. I stedet må vi ta på alvor at vi lever i *liminality* (Roxburgh 1997) – i en overgangsprosess midt i en tilstand av sosial forandring.

Liminality hører til mellom *separation* og *reaggregation* i en slags rite de passage situasjon: Som kirke har vi passert gjennom en separasjonsfase og lever nå midt imellom fasene. Man kan ikke gå tilbake til de «gode» gamle dager, og vi vet ikke hvordan den nye fase kommer til å se ut. Vi befinner oss i ørkenen likesom Guds folk på vei fra Egypt til Kanaan, eller vi er i eksil likesom folket var det i Babylon, uten sikkerhet for at vi kommer tilbake til det forjettede land. I denne situasjon trenger vi ledere som ikke fristes til å vende tilbake til Egypts kjøttgryter, og vi trenger ledere som ikke mister tålmodigheten og hopper på *quick fix* konklusjoner, for denne tiden midt imellom er også «a time of immense opportunity. The potential for something new to emerge is great. The reality of this in-between phase is the tension between these two options: to recapture what has been lost or to risk the discovery of a new future» (Roxburgh 1999:2).

Ørkenen kan altså bli et åndelig sett fruktbart sted fordi Gud her lærer oss å lytte i sårbarhet. Eksilet kan bli en kreativ tid fordi det

forvandler oss ved at Gud tar oss avsides. Lederens rolle blir dermed å skape et trygt sted for sine medvandrere/etterfølgere, for refleksjon, eksperimentering, og for å prøve og feile.

Liminality trenger altså ledere med teologiske, politiske og sosiale evner til å skape og bygge nye samfunn. Men det er også bruk for ledere «who listen to the voices from the edge» (Roxburgh 1997:57ff). Slike ledere omfatter poeten, profeten og apostelen:

Lederen som *poet* er den som setter ord på følelser i tiden og husker tradisjonen – poetisk lederskap hjelper oss med vår identitet og med å finne en vei frem i den situasjon av tap og sorg som sammenbruddet av gamle paradigmer ofte fører med seg. Poeten hjelper oss til å forstå og tolerere hvor vi er, han setter ord på smerten og på ensomheten. Men han går et skritt videre: Han dikter og skriver slik at menigheten hører sin historie som historien om Guds folk på vandring, også i dag.

Videre trenger vi ledere som er *profeter*: de som taler Guds ord til vekking inn i dagens situasjon. Denne funksjon er viktig i forbindelse med kirkens løsrivelse fra døende paradigmer. Uten profetisk lederskap kommer vi lett til å stå i stampe uten å komme i oppbrudd: «Without this other Word, the community turns its pain into the ghetto experience of marginalization rather than the recognition that it exists for the life of the world» (Roxburgh 1997:60). Lever vi bare med et poetisk lederskap drukner vi i trøst, det profetiske lederskap setter fingeren på etterfølgelsens mer krevende sider. Profetisk lederskap er også å våge å gjøre noen tegnhandlinger som er med å ruske opp.

Endelig taler Roxburgh om lederen som

apostel – den som utruker og gjør mennesker til disipler, den som demonstrerer møtet med omverden og kultur, og den som ser en ny visjon og gjør denne visjon til virkelighet og hverdag ved å male visjonen for våre øyne slik at den blir mer attraktiv enn den gamle verden som vi kalles ut av (Roxburgh 1997: 61ff). Apostellederen går foran i møtet med omverden og kultur; hans hovedoppgave er å forme menigheter slik at de blir misjonerende menigheter formet av møtet med evangeliet og omverdenen.

Litteratur:

- Gibbs, Eddie & Ian Coffey
2001 *Church Next. Quantum Changes in Christian Ministry*
Intervarsity Press: Downers Grove
- Guder, Darrell L.
1998 *Missional Church. A Vision for the Sending of the Church in North America*
William Eerdmans Publishing Company:
Grand Rapids
- 2000 *Continuing Conversion of the Church*
William Eerdmans Publishing Company:
Grand Rapids
- Newbiggin, Leslie
1989 *The Gospel in a Pluralist Society*
William Eerdmans publishing Company:
Grand Rapids
- Roxburgh, Alan
1997 *Missionary Congregation, Leadership & Liminality*
Trinity Press International: Valley Forge, Pennsylvania
- 1999a *Leading through Transition. Leadership in a Time of Change*
Upublisert manuskript

SØNDAGSTEKSTEN

Eli Tveitane, Mia Voreland og Thomas Drønen

Misjon i åpenbaringstiden

Den norske kirkes biskoper har pekt på åpenbaringstiden som en særlig anledning til å fokusere på menighetens misjonsoppdrag, misjonsforståelse og misjonerende praksis. Samarbeidsråd for menighet og misjon har også i år tatt på seg ansvaret for tekstgjennomgåelsene for denne delen av kirkeåret.

Bidragene er skrevet av misjonærer. De er ikke bedt om å gi perspektiver «som passer i en norsk sammenheng», men tvert om: å dele det de opplever som tekstens utfordringer i den sammenhengen de står. Med det ønsker vi å utfordre tenkemåten som ligger bak uttrykket «en norsk sammenheng». Hva betyr det? Betyr det: i Råde, Oslo, Vang eller Alta? Betyr det: noe som er tilpasset de som vanligvis går til gudstjeneste, eller hvem? Betyr det noe som er med-kulturelt, eller mot-kulturelt?

Ved å velge bidrag som tydelig reflekterer – og reflekterer over – ulike kontekster, håper vi å utfordre prestene til bevissthet om kontekstualitet, og inspirere dem til prekenmoter med kontekster som er i hurtig endring og blir stadig mer sammensatte. Videre håper vi at tekstgjennomgåelsene gir prestene inspirasjon til å identifisere konkrete misjonsutfordringer for egen menighet og til å lete etter språk som åpner for og forløser den misjonerende kraften i fellesskapet. (jf artikkel om Lederskap i bevegelse)

Tore Laugerud, daglig leder av SMM

2. søndag etter Kristi openbering

18. januar 2004

Prekentekest: Joh 4,5–26

Jer 17,12–14; Op. 22,16b–17

Kjennskap til han som byr fram det levande vatnet

To aspekt har sterk innverknad på denne søndagstekst-kommentaren: Eg er kvinne som no lever i eit mannssamfunn prega av folkeislam, og eg arbeider for tida med planlegging av etterutdannings-kurs for misjonærkollegaer med emnet «Sjelesorg i afrikansk kontekst».

Søndagsteksten sett i ein muslimsk kontekst

Velkjende bibeltekstar blir fornya når ein les dei i ein annleis religiøs og kulturell setting. Den samaritanske kvinna kunne nemleg godt

ha budd i Mali. Kvinnene her kjenner det daglege slitet med vasshenting frå fellesbrønnen og børa heim på hovudet, her er heller ikkje alltid godt samkvem mellom dei ulike etniske grupper, ekteskapsbrot kan føra med seg skam og dei fleste kvinner hentar vatn tidleg om morgonen for å unngå den brennande solsteiken. Men vasskjelda er ikkje lenger ein skjerm møteplass for kvinner. Unge gutar som fyller vatn på 25 literskanner og fraktar vatnet på håndkjerrar til sal på dørene, har endra situasjonen ved brønnen i våre dagar.

På leiting etter «baraka»

Storfamilien og slekta er det ein her definerer seg ut ifrå, og det gjev deg status/ære eller mangel på slikt. Jakobs brønn har ein klang av tradisjon og velsigning for ættekomarar. For muslimar er det også viktig å oppsøka stader og graver til heilage menn, for der er det vel-

signing å henta. «Baraka» i muslimsk forståing er ikkje berre fysisk eller andeleg styrke, det rorer ved heile kvardagslivet – å lukkast og sjå framgang på alle livets område! Ein muslim lever med ein stadig lengt etter meir «baraka», tilfredstillinga er aldri fullstendig men skaper trong for stadig meir! Ein kristen som kjem i hans veg kan også bli eit instrument for å lukkast, så ein kristen si forbøn er ikkje å forakta. Det levande vatnet Jesus byr på, er slikt sett ein kontrast til «baraka»-søking. Jesus stiller torsten og gjev ei åndeleg kjelde å bera med seg for framtida. Litt av eit tilbod!

Ærbart eller skammeleg

I tillegg til at ein muslim har eit verdsbilete som inkluderer både den synlege og usynlege verd, så styrer oppfatninga av kva som er «ærbart» (hallel) eller «skammeleg» eller «gjer deg urein» (haram) i stor grad livsførselen hans. I islam er det kvinna som fyrst og fremst er berar av ærbarheten. Kvinna er ikkje rekna som sterk nok til å verna seg sjølv, det er difor faren eller broren si oppgåve. Så vert altså den samaritanske kvinna avslørt av profeten, kor lite ærbart livet hennar er. «Døden er betre enn skam» er eit vanleg uttrykk i Mali. Den samaritanske kvinna svarer ikkje på avsløringa. For ein muslim er det så lett å fråskrive seg ansvar ved å skulda på lagnaden eller at andre har kasta vondt på ein. I teksten hjelper Jesus kvinna til sjølvinnsett og å ta ansvar for eigne val, eit steg i rett retning for å ta oppgjør med fortida. Men Jesus avslører også seg sjølv, kven han er. Jesus hadde alt sjølv brote grensene for skam, ved å invitara til samtale med henne, ei samaritansk kvinne! Dette vart rekna som ureint for ein jøde og var noko ein skulle halda seg borte frå. Så mykje var annleis no enn den vanlege skamma ho kjende.

Medvandrar

Forholdvis få muslimske kvinner har meir enn eit «stykkevis og delt»-kjennskap til islams lære. Elementa frå den folkelege islam er derimot viktige for kvinnene. I teksten vår ser me at Jesus fører den samaritanske kvinna si forståing steg for steg nærare det essensielle. Kor er dei kristne som vil vera medvandrarar til muslimar som er undervegs i ei gryande for-

ståing av kven Jesus er og kva gåve han gjev? Samtalen mellom to er langt viktigare i muslimske samanhengar enn store evangeliske kampanjar. Vandringa fram til kristen tru er ofte lang for muslimar. Verdsbiletet, inarbeidde reaksjonsmåtar og tankemønster sit djupt.

Det guddommeleg møtet

Ei kristen, malisk kvinne som har prøvd kva kristen tru medfører sa nyleg at mange trur dei kan oppnå større fordelar i islam i forhold til kristendom, for når folk vert kristne, kan dei verken gå til sjarlatan, marabout eller fetissjør! Men dei må jo møta Jesus fyrst for å forstå korleis det eigentleg er, la ho til. Jesus er annleis, ei ny erfaring som endrar livet til den samaritanske kvinna radikal! Jeremiasteksten er interessant, for der vil den verta til skam «som går bort frå Herren, kjelda med det levande vatnet». Skamomgrepet treng å fyllast med nytt innhald for den som har oppdaga Jesus. Profeten understreker også dei to sidene ved samme sak, frelse omfattar både det fysiske/sosiale og det andeleg. Dette treng me å halda saman i møte med muslimar! Den samaritanske kvinna sitt vitnemål i byen var: «Eg har møtt ein som har sagt meg alt eg har gjort». Tilhøyrar i byen såg kva det møtet hadde gjort med kvinna, men sa seinare at no har me sjølve høyrte og sett. Rick Warren skriv «Forandra liv er kyrkja sin beste reklame» (RW "The purposedriven church" s. 222).

Utfordringa til oss som kjenner «livgjevaren»

Jesus viser oss eit døme i denne teksten på at vegen fram til det guddommeleg møtet går gjennom samtale som er sammenvevd av element frå dagleglivet og det religiøse livet. Det er kunstig å skilja det åndelege frå det kvardagslege. Og kanskje er det nettopp det å ta menneske på alvor og lytta til kvardagsbiten som vil opna dører til å introdusera Han som stiller andeleg tørste og så hjelper til å få orden på eit infløkt liv.

Mellom beduinane i ørkenen heiter det på folkemunne: «Det er éi synd som er verre enn mord: å oppdaga ei vannkjelde i ørkenen og ikkje å fortelja andre om den.» (Ole Chr. M. Kvarme «»Gjennom det gode landet» s.127).

I openberringsteksten vert dei kristne invi-

tert til «å leva inviterande» fordi Gud har sagt «Kom!» til oss og vil det skal lyda vidare til stadig nye menneske. Den befriande sanninga er: Det er ikkje gratis å få «baraka» eller å konsultera sjarlatan eller fetisjør, men Guds lækjande frelse får alle for inkje! Det hadde dei nyomvende muslimane i Tambagalandsbyen oppdaga. Dette formidla dei vidare i eit teaterstykk presentert for store deler av landsbyfolket ein stjerneklar kveld i november, – sjølv om mora til den eine av dei kristne gutane nettopp tilbyr trollkone-tenester for at livet skal lukkast!

Til gudstenesta

Openberingstida er utpeika som tida for misjon, det kan absolutt knyttast til teksten om tverrkulturell kommunikasjon.

Bamako 13.11.03

ELI SKÅLAND TVEITANE

3. søndag etter Krist åpenbaring

25. januar 2004

Prekentekest: Joh 4,27–42

Jes 49,1–6, Gal 2,19–20.

Førsteintrykk: Sannheten som frigjør!

Vi møter ei kvinne som var begeistret for Jesus, ei kvinne som var helt forandret etter sin samtale med Ham! Hun var så ivrig etter å fortelle andre om sitt møte med Jesus at hun glemte hvorfor hun var kommet til brønnen. I sin iver og glød lot hun vannkrukken stå igjen!

Hun MATTE dele opplevelsen med folk i landsbyen, selv om hun tidligere helst ville unngå å treffe dem.

Hadde hun så stor tro? Hadde hun forstått at Jesus var Messias?

Først og fremst var hun fylt av undring, begeistring og glede! «Dere må også møte Ham!»

«Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort. Han skulle vel ikke være Messias?» (v29). Alle visste hva den bekjennelsen innebar! Hva hadde skjedd med henne? De ble nysgjerrige på å treffe Jesus!

Resultatet var at mange av samaritanerne kom til tro.

Sammenhengen: Tekstens bakgrunn:

Jødene unngikk helst å reise gjennom Samaria pga det inngrodde fiendskapet mellom de to folkene. Jesus dro imidlertid denne gangen gjennom Samaria. Det var Hans kjærlighet til syndere som gjorde det.

Han hvilte ved Jakobs brønn, hvor Han samtalte med ei samaritansk kvinne. Han ba henne om vann å drikke. Det var uvanlig for en jodisk mann(lærer) å tale med ei kvinne. I det patriarkalske samfunnet hadde menn mye større sosial betydning enn kvinner. Enda verre var det at hun var samaritaner. «Jødene omgæes nemlig ikke samaritanere,» står det.

I følge jødene hadde de ikke del i Guds løfter. Derfor hadde de sitt eget tempel på Garsimfjellet.

Gud var ikke bundet av tilbedelse på ett sted. Jesus snakket om tilbedelse i Ånd og Sannhet!

Jesus ønsket ikke å snakke om forskjellene

mellom jøder og samaritanere, men om Guds gave, det nye livet!

Kvinnen forsto ikke den åndelige mening med «levende vann». Hun trodde Jesus snakket om drikkevann. Jesus hadde en utrolig evne til å kontekstualisere! Han brukte det livsviktige behov for vann for å nå inn til kvinnen. Han kjente hennes livssituasjon.

Han visste at hun kom til brønnen midt på dagen for ikke å treffe andre. Hun var utstøtt og hadde det vanskelig. Hun var en dårlig kvinne i menneskers øyne.

Jesu møte henne med respekt, respekt for hennes kultur og religion. Hun var lavkaste, «annenrangs» for jødene.

Selv om hun levde et umoralsk liv, var ikke Jesus fordømmende. Han lyttet til hva hun hadde å si; møtte henne der hun var, og Jesus ga henne sjansen til å være ærlig. Han sa henne sannheten på en fin måte.

Samtalen endte med at kvinnen sa: «Jeg vet at Messias kommer...og når Han kommer, skal Han si oss alt». Ved sin ærlighet åpnet kvinnen ei dør for Jesus for å få del i smerten hennes. Jesus kom inn med varsomhet og forståelse.

Her i Samaria, i hedningeland, åpenbarte Jesus for første gang sin identitet!

Til ei enkel kvinne sa Han at Han var Messias! «Det er jeg, jeg som taler med deg!» (v.26)

Vitnesbyrdet! (v.27–30 og v.39–42)

Disiplene undret seg over at Jesus snakket med ei kvinne, men de spurte ikke hvorfor.

Kvinnen var mest forundret over at Jesus forsto livssituasjonen hennes. Selv om Jesus bare hadde sagt at Han kjente til at hun hadde hatt fem menn, visste hun at Han kunne fortalt henne alt hun hadde gjort. Ved Den Hellige Ånd fikk hun lys til å forstå at der var noe spesielt med Jesus. Han kjente hennes liv! Kunne Han være Messias?

Jesu vitnesbyrd om hvem Han var, forsto hun kanskje ikke helt og fullt da. Men hun trodde på Hans vitnesbyrd fordi Han hadde vist henne sannheten om sitt eget liv, uten å fordømme henne.

Hun hadde også et visst grunnlag til å skjønne det Jesus sa pga sin kultur og religion. Samaritanerne hadde Moseloven.

Hun var så inspirert og begeistret at hun

handlet intuitivt på det hun hadde grepet! I sin iver løp hun inn i landsbyen og sa: «Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?» «Han vet alt om livet mitt! Kom selv og møt Ham!»

Begeistringen må ha vært så smittende at folk dro ut av byen for å møte Ham.

Kvinnens møte med Jesus fikk ringvirkninger!

(v 39–42) Mange kom til tro pga kvinnens vitnesbyrd! De ba Jesus bli hos dem i to dager.

Mange flere trodde da de fikk høre Jesu egne ord.

Så utrolig at kvinnens vitnesbyrd resulterte i en vekkelse i Samaria! De fikk selv møte Jesus, verdens Frelser og fikk visshet om hvem Han var, Messias!

Aktualisering 1: i Norge

For å få med seg venner og naboer til å vite mer om Jesus, er det fint å kunne invitere dem med på gudstjenester og samlinger. Et flott tiltak i våre dager er Alpha kurs.

Selvsagt må vennskap og et tillitsforhold være grunnlaget. Mange har fått lære Jesus å kjenne gjennom en slik invitasjon.

En styrke ved dette kurset er at nye kristne får ansvar i gruppa neste gang det skal være kurs.

Selv om de kanskje ikke har fått tak i alt, opplever de å kunne være med og ha en oppgave, og de er oftest mest ivrige etter å invitere andre med.

Aktualisering 2: Nepal

Fliktsa bodde i en Tamang landsby langt ute i Nepals fjellheim.

Hun var mentalt forstyrret, og folk regnet henne som besatt. Hun hadde mistet sitt eneste barn, og mannen beskyldte henne for å være skyld i barnets død. Han mente hun hadde drevet med «heksekunster» over barnet.

Fliktsa blei jaget fra landsbyen. Hvileløst vandret hun i flere dager. Hun hadde hørt rykter om noen som kalte seg for kristne, og når de ba, skjedde det tegn og under.

Hun var syk og utmattet, men fant utrolig nok de kristne tamangene fra sin landsby som hadde flyttet noen dagsmarsjer sør.

De tok i mot henne, viste henne omsorg, vasket og stelte henne og ga henne mat og medisiner. De la hendene på henne og ba om frelse og helbredelse.

Etter ei tid blei Fliktsa helt frisk, og hun blei satt fri fra alt det vonde som bandt henne. Hun tok i mot Jesus som sin Frelser, og blei «en ny skapning i Kristus», glad og fri!

Etter hvert skjønte hun at hun måtte dra tilbake til sine egne for å fortelle hva Gud hadde gjort i hennes liv. Hun fikk et kall til å fortelle om det nye livet i Jesus til de som hadde jaget henne.

Det ble stor oppstandelse i landsbyen da hun etter flere dagsreiser kom fram dit.

Var det virkelig den samme Fliktsa som hadde sett ut som et» jaget dyr» da hun dro?

Nå var hun glad, frisk og velstelt. Hun vitnet til alle om hva Jesus hadde gjort i hennes liv.

Mange kom til henne med sin nød og sykdom. Fliktsa ba for dem, og de opplevde helbredelser og mange bønnesvar.

De fikk høre om Jesus og tok i mot frelsen!

Dette var BEGYNNELSEN til Tamangvekselen i Nepal for ca.20 år siden! I dag regner en med at der er 35–40 000 kristne tamanger i landsbyene i dette fjellområdet!

Igjen begynte det med ei enkel utstøtt kvinne som med begeistring vitnet om Jesu kjærlighet og helbredelse i sitt liv!

Å dele brødet! (v.31–34)

Disiplene kom med mat til Jesus. De var mer opptatt av det timelige og skjønte ikke at oppgavene var der underveis! Reisen var mer en «hindring» for å nå målet. De skjønte ikke at «forstyrrelser», mennesker de møtte underveis, kunne være en del av «de ferdiglagte gjeringer»!

De ville helst komme seg fort gjennom fiendeland, Samaria.

Jesus ville lære dem om en annen slags «mat», som var viktigere. Han sa: «Min mat er å gjøre det Han vil som har sendt meg, og fullføre Hans verk.»

Disiplene skjønte ikke at Han snakket om åndelig føde. De forsto ikke dybden i det Jesus ville lære dem. For Jesus var det viktigste av alt å adlyde Gud. Slik fikk Han styrke og næring!

Da Han blei fristet i ørkenen, vant Han seier

over djevelen ved å bruke og lyde Guds Ord!

Jesus sier til oss at Han er livets Brød! Han vil gi oss styrke og næring til å gjøre det arbeidet Han har kalt oss til. Han har gitt oss sin Hellige Ånd som vil ta bolig i oss og virke gjennom oss. Løftet til disiplene (og til oss) like før Han forlot dem, var: «Dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner...» (App.gj:1.8)

Da får vi oppleve sannheten i leseteksten (Gal.2.20) der Paulus vitnet: «Kristus lever i meg. Det livet jeg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og ga sitt liv for meg!»

Vissheten om Den Hellige Ånds virke i livet gir kraft og frimodighet til å «dele brødet», vitne om Jesus!

Aktualisering fra Nepal: Evangelisering!

Revolusjon og innføring av demokratisk styre sett i 1990 ga mer frihet og større muligheter for menighetene i Nepal. Selv om det ikke førte til full religionsfrihet, var resultatet en evangeliserings-eksplosjon, og etter hvert en enorm kirkevekst!

I 80åra, år med forfølgelse og vansker, regnet de med ca.25 000 kristne i landet.

I dag, etter vel 50års kirkehistorie, er det minst 700 000 kristne.

De kristne føler at «nå må vi få ut Ordet mens vi har mulighet til det. Senere kan det bli stengt igjen.»

For 12 år siden startete en menighet bibelkorrespondanse kurs. Det ble begynnelsen til Nepal Evangeliseringscenter! I dag driver dette senteret en utstrakt virksomhet med mange former for evangelisering over hele landet.

Bibelkorrespondanse-kursene er nok hovedårsaken og inspirasjonen til veksten og utviklingen. De har hatt elever fra alle 75 distrikt i landet. Alle som deltar på kurs, blir utfordret til å invitere venner og naboer til kurs, som igjen får tilsendt kurs i posten.

Elever som har fullført fire kurs, blir invitert til oppfølgingsarbeid og mer bibelopplæring. Disse blir styrket i troen og får ny inspirasjon til å leve som kristne vitner, spredt som de er over hele Nepal.

Nepal Evangeliesenter har en sterk visjon om å nå unådde etniske grupper med Guds Ord.

Aktualisering:

En postmanns omvendelse!

En postmester i et utkantdistrikt irriterte seg over alle brevene som kom regelmessig til ulike personer fra Nepal Evangeliseringssenter. Han bestemte seg for å konfiskere brevene!

En natt drømte han at en person sa til ham at det han gjorde, var galt, og ville føre til straff.

Av nysgjerrighet åpnet han brevene og begynte å lese! Det resulterte i at han skrev etter kurset til seg selv. Han skjønte at dette var sannheten og tok imot Frelseren!

I dag er han aktiv kristen og har vært med å starte seks nye menigheter!

Såarbeid og innhøstning! (v.35-39)

«Markene er alt hvite til høsten!» Jesus snakker om å så og å høste.

Når bonden sår, må han vente ei tid før han kan høste. Der er ei naturlig vekst- og modningstid.

I Guds Rike kan dette være annerledes. De som sår Guds Ord, eller vitner om Jesus, behøver nødvendigvis ikke vente for å høste. Andre kan ha sådd tidligere. Det kan ha vært mange «ledd» i arbeidet. Ofte er det ikke de samme som sår og høster.

I Guds Rike forekommer ofte så- og innhøstningsarbeidet samtidig!

Jesus gjorde her innhøstningsarbeidet: Allerede mens Han talte, kom folk fra den samaritanske byen for å høre Ham! DE var innhøstningen! Frøet var blitt sådd i den samaritanske kvinnen først.

Innhøstningen er ofte ei travel, men kort tid. Hvis ikke grøden høstes til rett tid, kan den ødelegges. Derfor må disiplene arbeide fort og iherdig.

«Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor Høstens Herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden Hans.» (Mt.9.37-38)

Når markene er modne til høsten, får den som høster lønn for sitt strev. Han samler inn grøden, så de som tror får evig liv. Samtidig får også såmannen lønn for sitt strev. Han kan glede seg over innhøstningen!

Aktualisering:

Allerede før Nepal blei åpna for kristen misjon i 1952, hadde «såarbeidet» pågått i lang tid.

Den første nepali-talende ble døpt i 1874, nesten 80 år før evangeliet kom til Nepal! Nepalikristne menigheter hadde vokst fram i Nord-øst India. Sammen med misjonærer fra mange land fikk disse visjonen om å nå inn i Nepal.

Flere steder arbeidet de på grensen med helse- og skolearbeid i håp om at landet skulle åpne seg. Det tok 16 år før deres bønner ble oppfylt, og de kunne innta det «lovede landet» i 1952!

Sammen med nepali medarbeidere gikk misjonærene over fjell og dal i ni dager, før de nådde stedet der de startet helsearbeid og grunnla Nepals første menighet.

I alle disse åra drev de såarbeid. Det var liten kirkevekst fram til 1990; noe innhøstningsarbeid var det, men hovedoppgaven var å så Guds Ord!

Etter revolusjonen i 1990 fikk de kristne større frihet, med en enorm kirkevekst de følgende åra.

Samtidig som det ble mye «grøde», ble det også flere og flere til å gjøre såarbeidet!

Resultatet og målet leser vi i dagens lesetekst: «at Guds frelse kan nå til jordens ende» (Jes.49.6).

Aktualisering: Samaritanerne!

Vi vet at arbeidet blant samaritanerne fortsatte. Jesus hadde jo selv sådd frøet som bar frukt hos dem i Sykar. Han kunne glede seg med disiplene som skulle høste inn grøden, når de snart skulle evangelisere Samaria! Filips misjon i Samaria (Ap.gj.8.4-25) viste at jordbunnen var bearbeidet der, så han høstet hva andre hadde sådd.

Peter og Johannes var også involvert. De forkynte også evangeliet i mange av Samarias landsbyer!

Hvem er samaritanerne blant oss?

Opplever vi skillelinjer mellom folk i vårt samfunn? Finnes det etniske, sosiale, kulturelle eller religiøse murer mellom mennesker?

Hva med mine holdninger til folk som er annerledes?

Hva sier denne teksten til OSS i dagens Norge?

Hvordan møter vi andres nød og behov?

Jesus er mitt forbilde!

Han møter mennesker med respekt, integritet og kjærlighet!
Han gir oss Sannhetens Ord, som kan frigjøre mennesker. Måtte vi dele Ordet med begeistring!

Forslag til sang: «Når det nye livet leves.»

ANNE MARIE VORELAND

Anne Marie Voreland har, sammen med sin mann Ashbjørn, vært utsending for Tibetmisjonen i Nepal i til sammen 30 år. Paret avsluttet sin tjeneste ute sommeren 2002. De siste årene ledet de i fellesskap paraplyorganisasjonen International Nepal Fellowship (INF). Mye har skjedd i Nepal siden paret ankom landet for første gang i 1964. Den gang kjørte de sammen med to andre misjonærfamilier i en ominnredet lastebil hele veien fra Kristiansand. Mia er lærer med engelsk og mellomfag i kristendom, og undervisning i ulike former har vært en viktig del av Mias arbeid. Oppgavene har vært mange og ulike. Hun har blant annet ledet språkskolen for misjonærer og vært sjalesorger i UMN, og koordinator mellom UMN og menigheter og bibelskoler. Hele tiden har Mia vært involvert i menighetsarbeid, og hun har blant annet vært styremedlem i Nepal Gospel Outreach Center. Denne organisasjonen har hatt ca. 270 000 studenter gjennom sine bibel-brevkurs. Den er et av flere eksempler på de nepalesiske kristnes iver i å spre sin nye tro. Fra ingen i 1950 og noen titusener i 1990 har antallet kristne i Nepal økt til mellom en halv og en million i dag. Restriksjoner fra myndighetene har gjort at de nepalske kirkene har vært uavhengige av misjon fra vestlige land fra starten av. United Mission to Nepal (UMN) og INF arbeider innenfor femårs-avtaler med den nepalske stat. UMN representerer omkring 40 kirkesamfunn og misjonsorganisasjoner fra omkring 20 land. I dette fellesskapet har Tibetmisjonen bidratt innen helse, undervisning og vannkraft/ industriutbygging.

Suman Mishra ønsker selv å bli del av misjonen

Suman Mishra (24) fra Nepal har stipend fra Norge, og tar dataingeniør-utdanning i Ålesund. Når han er ferdig, håper han å kunne bruke utdannelsen i Nepal – gjerne gjennom Den norske Tibetmisjon.

SUMAN MISHRA

Suman har blitt kristen i Norge, og i Nepal hadde han kun hørt litt om United Mission to Nepal. Han planlegger å døpe seg i januar i menigheten han tilhører i Ålesund.

– Da jeg bodde i Nepal visste jeg om at det fantes noe som het United Mission to Nepal, og at de hjalp fattige og drev humanitært arbeid av noe slag. Folk flest har nok hørt om UMN, men vet ikke alltid så mye om hva de gjør. Etter at jeg kom til Norge, har jeg blitt kjent med Tibetmisjonen, og jeg synes de gjør en veldig fin innsats. Det de gjør innen kraft, utdanning og helse er veldig positivt, sier han. – Jeg kunne tenkt meg å jobbe gjennom Tibetmisjonen i Nepal. Det er noe jeg har veldig lyst til. Det ville vært en fin måte å tjene Gud på, samtidig som jeg kunne holdt kontakten med et norsk miljø, legger han til. Suman håper imidlertid å fullføre en sivilingeniørutdanning i Narvik, når han er ferdig med sin bachelorgrad til sommeren. Da kommer han også nærmere sin norske kjæreste, Åsta Marie Olavsén.

– Vi ønsker å dra til Nepal sammen, sier Suman.

– Hva synes du er det viktigste misjonen kan gjøre for Nepal?

– Det er veldig mye misjonen kan gjøre: Først og fremst lære folk hva de er verd, la dem utvikle seg og gjøre dem selvstendige, slik at de kan gjøre mer selv.

Odd Aksnes

Vingårdssøndagen

1. februar 2004

Prekentekest: Lukas 17,7–10

5. Mos 8,7,11–18 og 1. Kor 3,4–11.

Vi er uverdige tjenere...?

Jeg er antagelig ikke den eneste som kjenner et stikk av provokasjon når jeg leser denne teksten. Hvilket budskap er det Lukas forsøker å formidle til dagens moderne og frigjorte mennesker? Hvordan kan jeg fra prekestolen i en norsk menighet klare å overbevise velutdannede og godt betalte kirkegjengere om at livet som tjener er et godt liv – det livet Jesus egentlig vil at vi skal leve?

Gi oss større tro...

Vi nærmer oss i denne teksten slutten på Lukas' store reiseskildring, ferden mot Jerusalem, som begynner i 9,51 og strekker seg til 19,27. Mer enn å skildre en konkret reise gjenspeiler stoffet en bevegelse mot den uunngåelige tragiske slutten på Jesu jordeliv. Det er som om Jesus, gjennom denne tematiske reiseskildringen fort i pennen av Lukas, forsøker å forberede disiplene (og oss lesere) på det som skal komme. På lidelsen, på døden. Og det er som om han så gjerne vil formidle noe viktig, noe sentralt gjennom lignelsene og hengingene på veien mot korset.

Lukas' særstoff inneholder kjente lignelser som den barmhjertige samaritanen og den rike mann og Lasarus, lignelser som er radikale hver på sin måte. Det radikale perspektivet i evangeliet blir forsterket gjennom historiene i kap. 10 hvor Jesus sender ut de sytti som lam blant ulver, i kap. 12 hvor disiplene oppfordres til å bekjenne uten frykt, og kap. 14 som presenterer omkostningene ved det å være en disippel.

Sett i denne sammenhengen er det kanskje ikke så rart at disiplene i versene før dagens tekst ber Jesus: «Gi oss større tro.» Enhver kunne vel ha ønsket seg større tro etter å ha blitt presentert for det kompromissløse i Jesu budskap. Men Jesus avviser spørsmålet om troens størrelse ved å vise til det minste frøet som disiplene kjente til, nemlig sennepsfrøet, og sier at selv med en så liten tro kan dere utrette under. Kanskje kan vi også forsøke å

forstå dagens tekst i denne sammenhengen – Jesus er ikke interessert i det kvantitative aspektet ved troen, men heller i hvilken grad troen fører oss inn i tjenesten. Og nettopp her kommer vi vel inn til kjernen av denne teksten som i første omgang kan virke litt provoserende i vår kontekst. Jesus inviterer oss gjennom sitt ord ikke bare til å bli satt fri, men han inviterer oss også til lydighet.

Lag til kveldsmaten for meg...

Min første negative assosiasjon i møte med denne teksten var tanken på at ingen nordmenn ønsker å høre en preken over en slik tekst. Min andre tanke var at dette hadde vært mye enklere å tale over i Kamerun. Og det tredje jeg tenkte var at du verden så fort man glemmer...

Etter fem år som lærer ved en presteskole i Kamerun burde jeg vite litt om lydighet. Mine tidligere studenter ville neppe reagert slik som jeg gjorde på denne teksten. Bildet av tjeneren som gjør det som er forventet av ham gir gode assosiasjoner i en afrikansk kontekst. En afrikaner hadde neppe hatt problemer med å være enig i Jesu retoriske spørsmål i vers 7. Tjeneren må selvfølgelig gjøre jobben sin ferdig før han selv kan få spise. Jeg merker med en litt flau smak i munnen at svaret ikke er like selvfølgelig for min del. Jeg kunne godt tenkt meg at sjefen min hadde bedt meg til bords når jeg kom hjem, sliten og trøtt etter en lang dag på jobben.

I Kamerun slo det meg ofte at kristne i utviklingsland befinner seg mye nærmere den bibelske konteksten enn vi gjør her i velferdstaten Norge. Det er klart at jeg ble litt irritert når de sulteførede sauene spiste opp de få plantene som overlevde tørketida i hagen vår fordi gjeteren satt og sov under mangotreet, men det aktualiserte Bibelens fortellingsstoff om hyrden på en livsnær måte. Og jeg ergret meg over stadige strømbrudd som gjorde at kvelden i løpet av ett sekund ble svart som bek, men Bibelens lignelse om oljelampene ble svært levende når en selv hadde glemt å kjøpe parafin til egne lamper.

På samme måte som hyrden og oljelampen er dagligdagse og lett forståelige bilder i dagens Afrika, er også respekten for og lydigheten mot husets herre et bilde det er upro-

blematisk å forholde seg til. I en kultur der alder og visdom respekteres høyt, og der den tradisjonelle sjefen sitter på toppen av respektens hierarki, blir vår tekst lett å forstå. En arbeider utfører sine tjenester med den største selvfølgelighet fordi han vet at herren på sin side skaffer ham mat, husvære og beskyttelse hvis uhell skulle være ute. Det er en gjensidighet over dette forholdet som vi har mistet av syne i vår moderne forståelse av likeverdet. For min egen del tok det meg mindre enn fire måneder å glemme hierarkiet og respektens positive sider.

Men dagens tekstlesning fra det gamle testamentet kan hjelpe oss her i Norge til å få videre perspektiver på denne litt vanskelige teksten. Denne teksten er en viktig tankevekker for den moderne mann og kvinne som kun stoler på seg selv. 5 Mosebok 8, 11–18 taler et språk som for oss er lettere å forstå enn Lukas-teksten. Hør bare: «Når du kan spise deg mett, når du bygger fine hus og får bo i dem, når ditt storfe og småfe øker i tall, når du får mye gull og sølv, og hele din eiendom vokser, da vokt deg så du ikke blir hovmodig og glemmer Herren din Gud... Nei kom i hu at det er Herren din Gud som gir deg kraft til å vinne rikdom.»

Bibelens gjennomslagskraft ligger i det tidløse budskapet som bor i tekstene. Ikke alle tekster taler like godt inn i alle kulturer, men alle kulturer finner budskapet klart og tydelig i noen av Bibelens fortellinger.

Lukas formidler et tydelig budskap inn i en afrikansk kontekst som vet å verdsette «den gode sjef». En god sjef er en som tar seg av sine arbeidere, som gir dem det de trenger for å leve godt sammen med sin familie. En god sjef hjelper sine ansatte når avlingene slår feil og beskytter dem når fienden truer. Bildet av Gud som den gode sjefen er lett å forstå, og lydighet mot ham er en selvfølge fordi han er velsignelsens opphavsmann. Å fjerne seg fra disse godene er helt utenkelig – helt i tråd med Jesu åpenbare svar i teksten. Selvfølgelig gjør tjeneren det som kreves av ham, lydighet mot sjefen er jo til hans eget beste.

I vår hverdag er kanskje bildet av arbeideren som «står på» for sjefen sin ikke like entydig. I kapitalismens ånd er det ikke lojalitet til sjefen som avgjørende for vår arbeidsinn-

sats, snarere våre egne muligheter for avansement og nye utfordringer. Da treffer nok teksten fra 5. Mosebok mer umiddelbart. Det er lett å kjenne seg igjen i velstandsbeskrivelsene til Israelsfolket. Tanken på god mat, på vårt nye hus og pengene som vokser i banken gir umiddelbart assosiasjoner til våre egne liv. Likeså advarselen i vers 14: «...da vokt deg så du ikke blir hovmodig og glemmer Herren din Gud...». Målet med denne teksten er likevel ikke å fordømme Israelsfolkets rikdom, men heller å fordømme den som har glemt at det er Gud som har gitt ham kraft til å vinne denne rikdommen. Lydighet mot Gud er her grunnlaget for velsignelsen, og de påfølgende vers viser oss at den som glemmer Gud vil miste velsignelsen og gå til grunne. Defor understreker teksten på samme måte som Lukas viktigheten av å være lydige mot Gud. Ikke fordi Gud er en streng gud som krever total underkastelse, men fordi det er det beste for menneskene å gjøre Guds vilje. Hvis vi holder oss til ham og hans retningslinjer for våre liv, så vil han velsigne oss, han vil gi oss det vi trenger for å leve og han vil beskytte oss mot det som er ondt.

Etterpå kan du selv få deg mat...

Vingårdssøndagen minner oss om at vi alle er arbeidere i den verdensvide kirken, og at Guds logikk ikke alltid er menneskers logikk. Denne søndagen kan være en fin mulighet for liturgien til å minne menigheten om at det finnes andre tilnæringsmåter til teksten enn vår vestlige økonomiske logikk. I Guds rike gjelder andre regler enn på våre verdslige arbeidsplasser. Et solidaritetsperspektiv kan også minne oss om at vi har mye å lære av unge kirker i den tredje verden. Nye arbeidere tar med friskt mot over arbeidet der gamle kirkerer gåt tomme for krefter, men Guds belønning er den samme for oss alle. Når vi har fullført oppgaven vår kan vi sammen sette oss ned og spise ved mesterens bord.

TOMAS SUNDNES DRØNEN
misjonær i hjemmetjeneste ved
Misjonshøgskolen i Stavanger

Forfatteren av denne Søndagsteksten har de siste fem årene vært ansatt som islamskonsulent og lærer ved det teologiske instituttet til den lutherske kirken i Kamerun. Eglise Evangélique Luthérienne du Cameroun (EELC) er frukten av arbeidet som NMS og ELCA (Evangelical Lutheran Church of America) startet i Nord-Kamerun i 1925. I dag teller kirken godt 150.000 medlemmer fordelt på mer enn 1000 menigheter. Fra å være en regional kirke i nord har EELC vokst til å bli en kirke med menigheter over hele Kamerun. EELC har ca. 150 prester i aktiv tjeneste, prester som møter nye utfordringer når kirken etablerer seg i stadig nye områder, fra de mest primitive landsbyer til moderne storbyer med flere millioner innbyggere.

Et vitnesbyrd fra Kamerun:

How I became a pastor and what I have received from the EELC

My name is Ngayap Moïse and I am 31 years old. I am a pastor in the Evangelical Lutheran Church of Cameroon. During my infancy I was not interested in reading the Bible or listening to the sermon, but in hearing the chorals singing especially during the concerts. In 1990, I was a student at *College d'Espoir Bamoun de Foumban* but I didn't succeed my exams. The following year I decided to attend

Lycée de Banyo, a government secondary school, located in the Adamaoua province. Since I failed my exam in 1990, in 1991 I joined the prayer group of the Lutheran church and I was also a member of the Bible student fellowship at the school. During that year the church members prayed regularly for me and finally I passed my exam. After succeeding the exam I was convinced of the power of the prayer. In 1992, the church had a very important event in Banyo. It was the ordination of M. Nyamsié Paul as a pastor. I was very impressed by the ceremony especially when other ordained pastor laid their hands on M. Yamsié in order to bless him. The great commission of Jesus, to go and make disciples of all nations, baptising them in the name of the Father and the Son and the Holy Spirit (Math 28: 18-20), was read many times. It sounded deeply in my heart and it seemed at that moment to be addressing me personally. From that time I couldn't keep on reading the Bible and praying together with Church members. When I was about to take the Baccalaureat exam to enter to the university, the church members prayed seriously for me. After passing that exam I said: "Oh Lord let me become you servant as others." I am grateful today that the church has supported me in prayer and advised me to become a pastor, so that I can worship the Lord by serving different people.

Ngayap Moïse ble uteksaminert med diplomert Bachelor of Theology (Licence en Théologie) fra kirkens presteskole (ILTM) i juni 2000. Han er for tiden student ved Misjonshøgskolens masterprogram.

Forsøksmenighet i den store trosopplæringsreformen?

ACTA – Barn og Unge i Normisjon vil spille på lag med den lokale menighet! Derfor tilbyr vi hjelp til å utforme et prosjekt i deres menighet som kan nå alle dopte og deres foreldre!

Vi inviterer til en samling 14 januar kl. 10–17 i Vestre Aker Menighetshus i Oslo. Der vil prosjektleder Paul Erik Wirgenes fra Kirkerådet og Kristin Lorentzen (IKO/prosjektsekretariatet) gi en innføring i søknadskrivning og prosjektutforming. I tillegg vil ACTA vise hvordan vi kan være en god samarbeidspartner. Kom og opplev hva ACTA har å tilby dere!

Meld interesse på acta@normisjon.no innen mandag 12. Det er gratis og mat er inkludert.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGER OG UTNEVNELSER

Borg bispedømme

28.-29.10.2003

Lino Lubiana som misjonskonsulent ved Borg bispedømmekontor.

Jacob Furuseth som vikar i Høland prestegjeld i Østre Romerike prosti i Borg bispedømme.

LEDIGE STILLINGER

Bjergvin bispedømme

Bjergvin bispedømme sin visjon er å gjere Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgt. Det lysesh ledig stilling som

*Kapellan i Arna og Åsane prosti,
i Arna prestegjeld i Bjergvin bispedømme*

Arna prestegjeld ligg i Bergen kommune. Det bur 12100 menneske i prestegjeldet. Det er to sokn: Arna sokn og Ytre Arna sokn. Knappt 3000 av innbyggjarane bur i Ytre Arna sokn.

Prestegjeldet har to prestar. Kapellane bur i Ytre Arna, har hovudansvaret i Ytre Arna sokn, og sit i Ytre Arna sokneråd. Soknepresten bur i Indre Arna, har hovudansvaret for Arna sokn og sit i Arna sokneråd. I staben er det tilsett sekretær, kateket, kantorar, kyrkjjetenarar og dagleg leiar. Kyrkjekontoret i Ytre Arna er nyleg slått saman med kontoret i Arna, og kapellane har kontorfellesskap saman med soknepresten og dei andre tilsette i kyrkjelydshuset i Indre Arna.

Det er ynskjeleg at den som vert tilsett, har

gode samarbeidsevner og liker å arbeida i team.

Ytre Arna kyrkje er bygd i 1899 i tre, og ligg i Ytre Arna sentrum, 6 km frå Indre Arna. Arna kyrkje, som ligg i Indre Arna, er frå 1864, og bygd i stein. Begge sokna har eigne kyrkjelydshus like ved kyrkjene med gode lokale for ulike aktivitetar. I Arna sokn ligg òg Takvam kapell og Trengereid bedehuskapell; 11 og 17 km frå Ytre Arna.

Busetnaden er samansett av bygdesamfunn, industrisamfunn og drabantbystrøk. Servicetilbodet er godt utbygd. I prestegjeldet er det 7 barneskular, ein ungdomsskule og ein kombinert barne- og ungdomsskule. Dessutan er det vidaregåande skular med både allmennfaglege og yrkesfaglege studieretningar. Det er godt samarbeid mellom skule og kyrkje.

I Indre Arna ligg Arna helseheim med 60 sjukeheims plassar. Eit nytt helsesenter er nå teke i bruk. Det er tilsett eigen sjukeheimsprest som har 20 % av si stilling knytt til Arna. Det er asylmottak i prestegjeldet med ca. 80 asylantar.

I kyrkjelydane er det eit omfattande arbeid for alle aldersgrupper både i tilknytning til sokneråda og dei frivillige kristne organisasjonane. Sokneråda ynskjer å prioritera barne- og ungdomsarbeidet. Det har vore alphagrupper i fleire år, og soknerådet i Arna har teke opp arbeidet med «naturleg kyrkjevokster». Arna sokneråd driv òg barnehage med 10 tilsette. Arna sokneråd har i nærare 30 år hatt klubb for dei psykisk utviklingshemma. I kyrkjelydshuset i Arna har ein eldretreff to dagar i veka som vert drive av soknerådet, husmorlaget og Røde kors.

I begge sokn er det kor for ungdom, og kyr-

kjekor. I Ytre Arna er det òg barnekor. Kora har songteneste på alle høgmesser.

Etter gudstenesteordninga er det 120 forordna gudstenester i prestegjeldet i året; kvar sundag i Arna, 3 av 4 sundagar i Ytre Arna; dessutan ein del ekstra gudstenester. Gudstenesteordninga er under revisjon.

Gudstenestene vert delte mellom sokneprest og kapellan i heile prestegjeldet etter oppsett gudstenesteplan. Kyrkjelege handlingar vert delte ved tenesteveker. Kvar år er det omlag 100 gravferder i prestegjeldet, 20 vigslar og 140 dåp. Det er omlag 140 konfirmanter; omlag 25 av dei i Ytre Arna. Kapellane har hovudansvaret for konfirmantane i Ytre Arna. Det er vedteke ein omfattande dåpsopplæringsplan.

I prestegjeldet er det sju bedehus. Av andre kyrkjesamfunn er det to pinseforsamlingar. Den frie evangeliske forsamling og Misjonsforbundet har og aktive forsamlingar. Samarbeidet mellom kyrkja og bedehus og andre kyrkjesamfunn er godt, og det er ymse samarbeidsprosjekt mellom kyrkjesamfunna.

Kapellanbustaden ligg i Ytre Arna. I fyrste høgda er stor stove, kjøken, toalett, heimekonor og hobbyrom. I andre høgda er det 4 store overom, bad, toalett og garderober. I kjellaren er det kjellarstove, vaskerom, tørkerom og iagerrom/buer. Dessutan koffertloft. Stor terrasse. Garasje.

Målforma i kyrkjene i Arna er nynorsk.

Søklar skal opplysa om ein nytter bae målformer.

Det vert gjeve tilbod om arbeidsvegledning i bispedømet.

I samband med innføring av nye tenesteordningar for prost og prestar kan det verta aktuelt å gjera prostiet til tenestedistrikt for prestane. Den som vert tilsett må finne seg i endringar som følgje av tenestestringane.

Løna er plassert i lønsspenn 0922 kapellan, lønnssteg 40-56. Til stillinga følgjer innmelding i Statens pensjonskasse med månadlege trekk, regulativmessige godtgjersler for tenestedrakt, reise- og telefongodtgjersle etter rekning, husleigetrekk etter regulativ.

Søknader med CV, referansar og kopi av relevante vitnemål og attestar skal sendast til Bjørgvin bispedømekontor, Pb 1960, 5817 BERGEN.

Nærare opplysningar om stillinga kan ein få ved å venda seg til kyrkjekontoret, tlf 55 24 04 00, prosten, tlf 55 18 12 54 eller personalleiar ved bispedømekontoret tlf: 55 30 64 84.

Soknadsfrist: 10.01.04

Bjørgvin bispedømme

Bjørgvin bispedømme sin visjon er å gjere Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgd. Det lyses ledig stilling som

Kapellan i Kvam prestegjeld i Hardanger og Voss prosti i Bjørgvin bispedømme

Stillinga er oppretta i samband med at Strandebarm og Kvam prestegjeld vart slått saman frå 01.01 2004. Tidlegare hadde Strandebarm eigen sokneprest, med Varaldsøy og Strandebarm sokn. Varaldsøy sokn vart ført over til Kvinnherad prestegjeld i 1999.

Kvam prestegjeld femner no om heile Kvam herad med eit folketal på om lag 8600.

Det er fire sokn, Vikøy med ca 3800, Øystese med ca 2500, Strandebarm med ca 1400 og Ålvik med ca 900 innbyggjarar. Næringsgrunlaget er variert: Jordbruk, industri og turisme.

Den største verksemda ligg i Strandebarm, Fjellstrand AS, skipsbyggeri med ca 220 tilsette.

Det er to bygdesentra, Øystese og Norheimsund kor kommuneadministrasjonen ligg. Det er fem kyrkjer i prestegjeldet, Strandebarm frå 1876, Vikøy frå 1838, Norheimsund frå 1989, Øystese frå 1868 og Ålvik frå 1962. Det er også nokre gudstenester i bedehuset i Tørvikbygd.

I Strandebarm sokn er det fire skular, tre mindre barneskular og ein kombinert barne- og ungdomskule. Elles i heradet er det sju barneskular, tre ungdomskular og to vidaregåande skular. På Framnes er det privat vidaregåande skule driven av Indremisjonsforbundet.

Kvam prestegjeld har sokneprest, to kapellarar og kateket. Fellesrådet har kyrkjeverje i heil stilling og to organiststillingar, det er kontorfullmektig i 50% stilling. Det er kontor for prestegjeldet i Norheimsund kyrkje, men den andre kapellane har kontor i Ålvik og kapel-

lanstillinga som no vert lyst ut har kontor i Strandebarm prestegard. Det er kontorhjelp i Strandebarm nokre timar kvar veke.

I samband med samanslåinga vert det laga nye instruksar for prestane. Den ledige kapellanstillinga har Strandebarm sokn som sitt særskilte ansvarsområde. Kapellanen er medlem i soknerådet der og har ansvar for kontakt med skulane i soknet og Strandebarm aldersheim. Elles vert det teke geografiske omsyn i tenestefordelinga. Det er ynskjeleg at kapellanen har kontakt med ungdomsarbeidet i sokna.

Prestane har tenesteveker og er med i konfirmantførebuinga, der har kateketen hovudansvar.

Det er eit aktivt kristenliv i prestegjeldet, særleg i Vikøy og i Øystese sokn. Bedehus og kyrkje tek omsyn til kvarandre i planlegginga av verksemda, slik at samarbeidet kan gli greitt. Organisasjonane har eit omfattande arbeid for indre- og ytre misjon ut frå bedehusa. I Strandebarm er det bedehus på Fosse og Børsheim.

Gudstenestene vert fordelt mellom prestane i gudstenesteplanen. Kapellanen har i hovudsak gudstenester i Strandebarm og Vikøy sokn. Det er gudsteneste i Strandebarm kyrkje annakvar sundag. I Vikøy sokn, med Norheimsund kyrkje og Vikøy kyrkje, er det gudsteneste 3 sundagar i månaden, i Øystese og Ålvik i regelen annakvar sundag. Kyrkjesøkinga er god i kyrkjene i Vikøy, Norheimsund og Øystese, elles kan søkinga variera. I 2002 var det 102 dåp, 106 konfirmantar, 19 vigsler og 97 gravferder i prestegjeldet.

Ved sjukeheimen i Norheimsund deltek alle prestane i andaktsturnusen. Det er fleire kor i bygda, mange krinsar har sundagsskule og dåpsopplæringsplanen er innarbeidd.

Det er ein god del køyring i tenesta, til Vikøy er det 26 km, til Norheimsund 30 km, til Øystese 38 km og til Ålvik 60 km. Til Mundheim er det 20 km.

Det er knytt buplikt til stillinga. Kapellanen bur i Strandebarm prestegard som ligg sentralt i soknet, like ved kyrkja. Det er tre stover i fyrste høgda, kjøken, bad og eit soverom. Det er og eit arbeidsrom for presten som er godt utstyrt. I andre høgda er det fire soverom, bad og eit stort midtrom. Det er stor hage til prestegarden.

I prostiet er det jamleg konvent og studiedagar. I samband med vedtak om samanslåing, gjorde bispedømmerådet det klart at prestane i Kvam skal vikariera for Ullensvang prestegjeld ved kyrkjelege handlingar. Dette vert lagt til rette i nærare avtale. Det er kort reise dit og ferja går ofte over fjorden mellom Tørvikbygd og Jondal.

Målforma er nynorsk i kyrkje og skule. Søkjar må opplysa om ein nytter både målformer.

I samband med innføring av nye tenesteordningar for prost og prestar kan det verta aktuelt å gjera prostiet til tenestedistrikt for prestane. Den som vert tilsett må finne seg i endringar som følgje av tenesteordningane.

Stillinga vert lønna etter regulativ i stillingskode 0922, i lønssteg 40–56.

Regulativmessig skyss og telefongodtgjersle etter rekning.

Det er tilbod om arbeidsvegleiing i bispedømmet.

Nærare opplysningar om stillinga kan ein få frå seksjonsleiar Ågotnes ved Bjørgvin bispedømmekontor, tlf 55 30 64 84, eller hjå soknepresten Knutsen i Kvam, tlf 56 55 18 88, eller hjå prost Knudsen på Voss, tlf 56 51 96 68.

Søknad med CV og referansar og relevante attestar og vitnemål sendast Bjørgvin bispedømme, Postboks 1960, 5817 Bergen.

Søknadsfrist 10. januar 2004.

Bjørgvin bispedømme

Bjørgvin bispedømme sin visjon er å gjere Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgt. Det lyses ledig stilling som

Prostiprest i Sunnfjord prosti i Bjørgvin bispedømme

I Sunnfjord viser vestlandsnaturen seg i all sin prakt; – frå breen i aust, gjennom frodige dalføre med elvar og fossar, til fjorden og havet i vest. Det er rikeleg høve til natur- og friluftsliv. I eit vidstrakt natur- og fjellterreng er det gode tilhøve for jakt og fiske, fot- og skiturar. Folketallet har auka dei siste åra, særleg i dei to byane Florø og Førde, og ligg no på over 35.000. Kyrkjelydane sin storleiken varierer

mykje, frå under 100 til over 10.000. Reise til tenestestadane er landfast med eitt unntak, og ein når dei fleste på under 45 min. frå Førde.

Sunnfjord prosti omfattar dei seks prestegjelda Førde, Kinn, Askvoll, Fjaler, Gaular og Jølster. Prostipresten har heile prostiet som tenestoområde. Særleg i dei to eineprestegjeldane Jølster og Gaular vil prostipresten ha jamlege oppdrag. Ein del av stillinga er og knytt til teneste i Førde prestegjeld.

Prostiet har til saman 14 prestestillingar fordelt på 6 prestegjeld i 7 fellesrådsområde og 30 kyrkjer. I tillegg er det ein sjukehusprest, ein diakon, ein kateket og ein undervisningskapellan i prostiet. Det er store skilnader på folketalet i sokna.

Hovudoppgåva for prostipresten vil vere gudstenester og kyrkjelege handlingar for å dekke kyrkjelydane sin trong og sikre ei forsvareleg gjennomføring av fritidsordninga for prestane, ferier og anna avlastning.

Ein del av prostipreststillinga vil vere knytt til Førde prestegjeld som geografisk omfattar dei to kommunane Førde og Naustdal. Førde er fylkessenter og ein moderne bygdeby. I prestegjeldet er det fem kyrkjelydar med kvar si kyrkje, der Førde er størst (ca.10.000 medlemmer), Naustdal (ca. 2100), Vevring (285), Holsen (260) og Haukedalen (140). I Førde vil prostipresten i tillegg til arbeidet med gudstenester og kyrkjelege handlingar ha eit avgrensa delansvar for konfirmantarbeidet.

Prosten er prostipresten sin næraste overordna. Prostipresten har kontor og fast stabstilknytting til kyrkjestaben i Førde, men må også etter som det er trong for tre inn i lokale kontorfunksjonar på dei ulike tenestestadane.

Det høyrer ikkje tenestebustad med stillinga, men det er naturleg at prostipresten bur i Førde.

Målforma i prostiet er nynorsk.

Det er tilbod om arbeidsvegledning i bispedømmet.

Stillinga som prostiprest er ledig frå 01.06.04.

Nærare opplysningar kan ein få ved å vende seg til: seksjonsleiar Liv R. Ågotnes på bispedømekontoret, tlf. 55 30 64 84 (liv.raagotnes@kirken.no) eller prost Sigurd Vengen, tlf. 57 82 81 80 (sigurd.vengen@fordekyrkje.no)

Stillinga vert løna i stillingskode 1464 prest

i Lønsspenn 40–58. Pensjonsinnskott i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter blir dekkja etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringar. Referansar skal oppgjevast. Søknad med kopi av relevante vitnemål og attestar skal sendast til Bjørgvin bispedømeråd, Postboks 1960 Nordnes, 5817 Bergen.

Søknadsfrist: 10.01.2004.

Bjørgvin bispedøme

Bjørgvin bispedømme sin visjon er å gjere Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgd. Det lysess ledig stilling som

Sokneprest i Nordfjord prosti, Vågsøy prestegjeld i Bjørgvin bispedøme

Nordfjord prosti er bispedømmet sitt nordlegaste prosti. Vågsøy prestegjeld ligg i ytre Nordfjord i Sogn og Fjordane. Prestegjeldsgrensene fell saman med Vågsøy kommune, med ca. 6500 innbyggjarar. I prestegjeldet er det eitt sokn etter at tre sokn vart slått saman til eit for sist soknerådssval.

Kommunesenteret Måløy er for ein småby å rekne, og staden er handels- og kommunikasjonsentrum for ytre Nordfjord. Hurtigruta har anløp kvar dag. Hurtigbåt til Bergen går to gonger om dagen, og buss til Oslo går tre gonger dagleg. Kommunen har mykje industri knytt opp til fiske og fiskeforedling, og er i dag rekna som ein av Noregs største fiskerihammer. Varehandelen er godt utbygd.

Vågsøy har 6 barneskular, ein ungdomsskule og ein vidaregåande skule. Det er ein aldersheim og ein sjukeheim. Institusjonsandaktene vert fordelt mellom prestane og frivillige medarbeidarar. Kommunen har og eit rikt song og musikkliv. Kommunen og område rundt byr på rike naturopplevingar både til sjø og til fjells

Statistikken for Vågsøy viser at det i gjennomsnitt er ca 65 gravferder, 10 til 15 vigslar og mellom 60 og 90 konfirmantar. Dåpsprosenten ligg tett under 100 %. Det er forordna 110 gudstenester i prestegjeldet. I tillegg til forordna gudsteneste har soknerådet og prestane samarbeidd om å utvikla nye gudste-

nesteformer med mykje song og musikk. Det er «sundagsope», Thomasmesser og ungdomsgudstenester som er sikta inn mot ungdom og unge vaksne. Det er ønskjeleg at den som søker vil vera med å vidareutvikla dette.

I prestegjeldet er det sokneprest og kapellan. Det er utarbeida stillingsinstruks for begge stillingane. Vågsøy kyrkjekontor ligg i sentrum av Måløy, i nye lokale. Der har kyrkjeverje (100 %), kantor (100 %), kateket (80 %), sekretær (70 %) og begge prestane kontorfelleskap. I tillegg kjem tilsette ved kyrkjer og kyrkjegardar, samt ungdomsdiakon (10 %) som arbeider med Ten Sing. I Vågsøy er det eit godt barne og ungdomsarbeid og eit rikt foreningsliv. Normisjon har ein leirstad i kommunen som vert brukt av kyrkja til ulike samlingar og tilstellingar. Vi ynskjer at den som vert tilsett også kan vere ein støttespelar saman med resten av staben i soknerådets arbeid blant frivillige medarbeidarar i barne- og ungdomsarbeidet. Vågsøy sokneråd har visjon for arbeidet sitt i tråd med Bjørgvin bispedøme.

I Sør-Vågsøy kyrkje er det 40 gudstenester (som skal vere på bokmål), i Nord-Vågsøy kyrkje (40 gudstenester) og Totland kyrkje (30 gudstenester) vert det nytta nynorsk.

Den som vert tilsett bør ha gode leiarevne og samarbeidsevne.

Prestane fordeler tenestene likt mellom seg i alle tre kyrkjene

Det er knytt buplikt til stillinga. Prestebustaden er sentralt plassert i Måløy. Bustaden er bygd i 1972 og er på 186 m². Huset er i 2 etasjar med tre bad/toalett, 4 soverom, 1 soverom/kontor, garasje samt to bodar. Bustaden har ISDN samt kabel-TV. Bustaden ligg i eit byggefelt med liten hage som grensar til utmark. Husleige etter frådragsregulativet sine reglar.

Nordfjord prosti har åtte prestegjeld med til saman 15 prestar inklusive prostiprest. Prosten kallar inn til åtte prostikonvent og samarbeider med PF om desse samlingane og om studieopplegg. I tillegg er det årlege familiesamlingar.

Det vert gjeve tilbod om arbeidsvegledning i bispedømet.

I samband med innføring av nye tenesteordningar for prost og prestar kan det verta aktuelt å gjera prostiet til tenestedistrikt for

prestane. Den som vert tilsett må finne seg i endringar som følgje av tenesteordningane.

Stillinga vert løna i lønsspenn, 48–56. Pensjonsinnskot i statens pensjonskasse. Til løna kjem særlige regulativmessige godtgjerle. Skyssgodtgjerle etter rekning. Nærare opplysningar om stillinga kan ein få ved prosten 57 86 17 55, eller seksjonsleiar ved Bjørgvin bispedømekontor 55 30 64 84. Søkjarar må opplyse om ein nyttar begge målformer. Søknad med CV og rettkjende kopiar av relevante attestar, vitnemål og referansar sendast til Bjørgvin bispedømmeråd, Postboks 1960, Nordnes, 5817 Bergen.

Søknadsfrist: 10. januar 2004.

Sør-Hålogaland bispedømme

2. gangs utlysning

Kapellan i Fauske prestegjeld, Salten prosti i Sør-Hålogaland bispedømme

Ønsker du eller dere å komme nordover?

I forbindelse med svangerskapspermisjon er det ledig et ett års vikariat som kapellan i Fauske prestegjeld med store muligheter for fast tilsetting.

Fauske prestegjeld omfatter Fauske kommune. Prestegjeldet har en samlet befolkning på ca. 10 000 og består av 3 sokn: Valnesfjord sokn (ca 2000), Fauske sokn (ca 7000) og Sulitjelma sokn (900).

Prestegjeldet har tre kirker: Fauske kirke, Valnesfjord kirke og Sulitjelma kirke. Fauske kirke har i dag gudstjeneste hver søndag, de to andre kirkene annen hver søndag.

Prestegjeldet betjenes av tre prester (soknepresten er også prost), kateket, to organister, kontorfullmektig i ca _ stilling. Det er også prostipreststilling med sete i Fauske. Dessuten er det kirkeverge i full stilling med kontorfullmektig i 75 % stilling. Det er gode preste- og menighetskontorer i Menighetssenteret på Fauske. Fordeling av gudstjenester og kirkelige handlinger ordnes etter en fast oppsatt plan.

Kommunesenteret Fauske er et knutepunkt for buss- og togtrafikken i Nordland. Fra Fauske er det ca 60 km. til stiftshovedstaden Bodø, som er knutepunkt for fly- og båttrafikken i fylket.

Kapellan vil ha hovedansvar for det kirkelige arbeidet i Sulitjelma sogn, men vil også ha oppgaver i andre deler av prestegjeldet i henhold til oppsatt plan. Kapellan vil ha et særlig ansvar for konfirmant- og ungdomsarbeid i Fauske og Sulitjelma i samarbeid med kateketen.

Sulitjelmadalen går inn fra Saltenfjorden. Tettstedet ligger ved et av landets fineste fjellområder. Her er rike muligheter for jakt, fiske og friluftsliv året rundt. 10 km fra tettstedet ligger Jakobsbakken fjellsenter, et gammelt gruvesamfunn som nå eies av Nors Luthersk Misjonssamband.

Foruten noen småbedrifter er de viktigste arbeidsplassene i Sulitjelma: Skolen, Sulitjelma helse- og sosialsenter, Sulitjelma hotell og Salten Kraftsamband.

Kapellanen bor på Fauske. Boligen ligger i et etablert boligområde og er en moderne halvannen etasjes enebolig med full kjeller, bygd i 1985. Boligen har 155 m² boflate: I 1. etasje er det 3 soverom, bad (rehabilitert i 2002), toalett, kjøkken, gang og stue. I 2. etasje er det lavere takhøyde, og det er innredet ett større oppholdsrom og flere mindre boder / soverom. I deler av kjelleren er det innredet kjellerstue, vaskerom og boder. Garasje er bygd sammen med boligen. Tomta er i underkant av 1 mål, og med opparbeidet hage.

Presten med mindre enn 10 års tjenestetid kan få tilbud om Arbeidsveiledning (ABV). Målformen er bokmål i skole og kirke.

Stillingen avlønnes som kapellan i st. kode 0922 ltr. 40-56. I tillegg kommer regulative godtgjøringer. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Det forutsettes at egen bil benyttes i tjenesten. Skyssgodtgjørelse utbetales etter til Statens reiseregulativ.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til Fauske kirkekontor, v/prost Lars Bernhard Ølberg tlf. 75 60 10 80 eller til Sør-Hålogaland bispedømmekontor tlf. 75 54 85 50.

Søknad med bekreftede kopier av vitnemål, attester, referanser m.v. må være kommet Sør-Hålogaland bispedømmeråd, Tolder Holmersvei 11, 8003 Bodø i hende innen: 06.02.04.

Se også Norsk Lysningsblad nr. 288, aetats nettsider samt vår hjemmeside under www.kirken.no

Nord-Hålogaland bispedømme

Kapellan III/prostiprest i Hammerfest prestegjeld i Nord-Hålogaland bispedømme

Hammerfest prosti består av åtte sokn – Hammerfest, Gamvik, Kvalsund, Kokelv, Lebesby, Kjøllefjord, Måsøy og Nordkapp. Prostesetet er i Hammerfest by.

Hammerfest prestegjeld består av ett sogn og omfatter hele Hammerfest by og kommune.

Kommunen har en befolkning på ca 9000.

Her ligger Seafood-Hammerfest med ca 200 ansatte. Byen er også forsyningsbase for olje- og gassvirksomhet på «Snøhvit-feltet». Her er videregående skole, sykepleiehøgskole, musikkole og ellers et variert kultur og foreningsliv. Byen har ett av de to sykehusene i Finnmark med 450 ansatte.

For tiden er prosten, som også er sokneprest i Hammerfest prestegjeld, frigjort fra sokneprestfunksjonen og fungerer som prost og prostiprest i prostiet. Kapellan I fungerer som sokneprest, og stillingen som kapellan III skal sammen med kapellan II ivareta de øvrige prestefunksjonene i prestegjeldet. Kapellan III vil ha 75 % av sin tjeneste i Hammerfest prestegjeld, de øvrige 25 % disponeres til tjeneste i prostiet.

I tillegg til prestestillingene betjenes Hammerfest prestegjeld av kateket, to organister (i hel og 40 % stilling), klokkefunksjon som er delt mellom flere, kirkeverge/daglig leder og førstesekretær. Det er videre kirketjener, renholder, og 2 som betjener kirkegårdene. Hammerfest sykehus betjenes av sykehusprest i hel stilling.

Konfirmantforberedelsen ledes av kateketen, i samarbeid med kapellanene. Konfirmantallet ligger på ca 70-80. Det er et godt forhold til barnehager og skoler. Hammerfest kirke har gudstjeneste alle søn- og helligdager og en kveldsgudstjeneste i måneden. Rypefjord kirke hver fjerde søndag, og en del gudstjenester er fordelt på distriktet i skoler og bedehus.

Hammerfest kirke er en særpreget og vakker kirke fra 1961. I sommertiden er det stor tilstrømming av turister, og det holdes enkelte gudstjenester på andre språk. Kirken har ca 450 sitteplasser og i et tilstøtende kapell er det

plass til ca 50. En grei kirkestue er innredet under kirken.

Hammerfest har eget gravkapell, det er byens eneste bygning som ikke ble brent under krigen. Hovedkirkegården for hele prestegjeldet ligger i Indrefjorddalen, ca 6 km fra sentrum. I tillegg finnes noen mindre kirkegårder.

Prestene deler arbeidet i tjenesteuker. Soknepresten er prostens vikar i ferier og andre fravær. Menighetskontoret ligger sentralt i byen og er vel utstyrt. Skyss dekkes etter regning. Det er også inngått avtale om bedriftshelsetjeneste med en lokal tilbyder.

Det hører tjenestebolig med stillingen. For tiden er den lokalisert til Kirkelig Fellestråds kateketbolig i Rypefjord, men det arbeides med en permanent tjenestebolig for kapellan III.

Stillingskode 0922 kapellan, lønsspenn 43-56. Regulativmessige godtgøringar. Pensjonsinnskudd.

Virkemiddelordning for Nord-Troms og Finnmark gjelder, med avskrivning av studielån, skattefordeler, økt barnetrygd og mulighet til 3 måneders studiepermisjon hvert 3. år.

Det gis tilbud om arbeidsveiledning.

Søkere må opplyse om de kan nytte begge norske målformer.

Nærmere opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til Hammerfest menighetskontor, tel. 78 42 74 70, prosten 902 08614 eller Nord-Hålogaland bispedømmekontor tel. 77 60 39 60.

Tjenestemannen må finne seg i:

- a) de endringer som måtte bli gjort i reglene om lønnsforhold og aldersgrense for geistlige tjenestemenn
- b) deling eller regulering av prestegjeldet og enhver avgjørelse som måtte bli tatt med hensyn til gjøremål og tjenstedistrikt.

Søknader med vitnemål, attester og referanser må være kommet inn til Nord-Hålogaland bispedømmeråd, Postboks 790, 9258 Tromsø innen søknadsfristen 23. januar 2004.

Nord-Hålogaland bispedømme

Sokneprest i Nordkapp prestegjeld under Hammerfest prosti i Nord-Hålogaland bispedømme

Nordkapp prestegjeld med sine ca. 3500 innbyggere og ca 924 km² omfatter Norges nordligste øy, samt en del av fastlandet på Porsangerhalvøya og Sværholthavøya. Kommunen byr på rike muligheter for friluftsliv både sommer og vinter. Nordkapp har også et rikt kulturliv.

Størstedelen av befolkningen i prestegjeldet er konsentrert i Honningsvåg og Storbukt (2600 innbyggere). I tillegg bor det folk i 5 mindre fiskevær: Nordvågen med 444 innbyggere, Kamøyvær med ca 134 innbyggere, Skarsvåg med 113 innbyggere, Gjesvær med 162 innbyggere og Repvåg med 30 innbyggere.

Hovedkirken, fra 1885, ligger i Honningsvåg og har ca. 200 sitteplasser. I tillegg til hovedkirken er det 3 andre kirker i prestegjeldet: Repvåg kirke fra 1967 med ca 50 sitteplasser, Skarsvåg kirke fra 1961 med ca 100 sitteplasser og Gjesvær kirke fra 1960 (totalrenovert og ombygget i 1998 - 2000) med ca 80 sitteplasser. Gjesvær kirke er privateid og leies av menigheten til gudstjenester og andre kirkelige handlinger. Både Nordvågen og Kamøyvær sokner til hovedkirken, men begge steder har bedehus der det holdes gudstjenester.

Nordkapp ligger ca. 35 km fra Honningsvåg og er et turistmål med over 200 000 besøkende hvert år. Det meste av turistbesøket er konsentrert i perioden mai - september. I Nordkapphallen ligger St. Johannes kapell. Det eies av Nordkapphallen, er økumenisk og vigslet til bruk også for Den norske Kirke. Det forettes for tiden ca 10 kirkelige handlinger (vielse/dåp) der om sommeren.

De forordnede gudstjenestene er fordelt på følgende måte: Honningsvåg: 39 gudstjenester, Gjesvær og Skarsvåg: 12, Repvåg: 6 og bedehusene i Kamøyvær og Nordvågen: 4 hver. Hver uke holdes det gudstjeneste i kapellet på helsesenteret og andakter i bokollektiv og på eldresenter.

Prestegjeldet utgjør ett sogn og har menighetsråd/fellestråd. Nordkapp menighet er betjent av sokneprest, kapellan, kirkeverge (100 %), kirkegårdsarbeider (80 %), organist (60 %), 2 kontorassistenter (i henholdsvis 50

% og 25 %), kirketjener i Honningsvåg (30 %). I tillegg har de andre kirkene kirketjenere som er lønnet på timebasis. Menighetshuset i Nordkapp ble innviet i november 2001. Her har prestene, kirkevergen og kontorsekretærene kontor. Menigheten har topp moderne IT-utstyr og benytter seg av Labora menighet og gudstjeneste. Menighetshuset har også møterom og en stor menighetssal med kjøkken. Huset har «lave terskler», og både menighet og stedets lag og organisasjoner fyller det med yrende liv og mangfoldig aktivitet.

Bedehusene i Kamøyvær og Nordvågen er læstadianske. I tilknytning til disse finnes det små læstadianske forsamlinger. Disse betjenes med 8 gudstjenester i året som forrettes etter 1920-liturgien. Det drives en hverdagsskole i menigheten. I samarbeid med Normisjon Troms og Finnmark arrangeres to barneleirer i året.

Normisjon har bedehus i Honningsvåg.

Der holdes det møter av besøkende predikanter. Det norske baptistsamfunn har egen menighet i Nordkapp. I de senere årene har det utviklet seg et nært og tillitsfullt forhold mellom Nordkapp menighet og Nordkapp baptistmenighet. Menighetene har gått sammen om å arrangere Alpha-kurs. Det har vært god deltakelse på disse kursene, og de har satt i gang gode prosesser i menighetene. Prestegjeldet er ellers preget av en solid nordnorsk folkekirkelighet og kirken er godt integrert i lokalsamfunnet.

Det er barne- og ungdomsskoler i Honningsvåg, Skarsvåg og Gjesvær. Nordvågen, Kamøyvær og Storbukt har barneskole. I Honningsvåg er det videregående skole med allmennfaglig linje og flere yrkesfaglige retninger. Det brukes bokmål i kirke og skole. Det er full barnehagedekning i Nordkapp kommune. Stedet har dessuten en meget god kulturskole. Samarbeidet mellom skoler, barnehager og menighet er godt og tillitsfullt.

I Nordkapp menighet er det ca. 40 konfirmanter hvert år. I Honningsvåg er det konfirmantundervisning gjennom hele vinteren. For konfirmantene i Skarsvåg og Gjesvær avvikles det meste av undervisningen i løpet av en ukes konfirmantleirer. Denne leiren er et samarbeid mellom flere menigheter i Vest-Finnmark og KFUK / KFUM Finnmark krets. Her

samles konfirmanter fra flere små steder til en større fellesskap.

Sokneprestboligen er fra 1952 og eies av Opplysningsvesenets fond. Den er i to etasjer pluss kjeller og loft. Huset er sentralfyrt, og det er godt isolert. Den har en grunnflate på 148 m², og en boligflate på 178 m² (uten de gamle prestekontorene). I første etasje er det stort kjøkken (totalrenovert i 2000), WC, to stuer, samt mindre rom som spiskammer og anretning. I stuen er det peis og kamin. Da prestekontorene ble flyttet til menighetshuset i 2001 kunne også disse tas i bruk til boligformål. Rommene har vært brukt til henholdsvis hjemmekontor og lekerom for barna. I andre etasje er det 5 soverom, bad og gjestetoalett. I kjelleren er det sentralfyr, vedfyrt badstue, matkjeller, vaskerom og et nokså stort hobbyrom. Det er to garasjer, men den ene er kun egnet til uthus. Rundt huset er det en plen på 1,6 mål. Det er terrasse. Boligen ligger sentralt i Honningsvåg og har kort veg til kirke, skole og barnehage.

Honningsvåg har kortbaneflyplass. Fastlandsforbindelsen til Magerøya med under-sjøisk tunnel.

Stillingen lønnes i stillingskode 0930 – sokneprest, lønsspenn 50–60. Pensjonsinnskudd, Kjeregodtgjøring. Fyringstillegg. Det gis tilbud om arbeidsveiledning. Virkemiddelordning for Nord-Troms og Finnmark med avskrivning av studiegjeld, skattefordeler, økt barnetrygd og mulighet til tre måneders studiepermisjon hvert tredje år.

Den som tilsettes må beherske begge norske målformer.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, og den som tilsettes må

- rette seg etter endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende tjenestebolig og husleie samt
 - om avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, tjenestedistrikt og bopel.
- Se utlysning i Norsk Lysingsblad nr 294/03 fredag 19. desember 2003.

Nærmer opplysninger om stilling fås ved henvendelse til prosten i Hammerfest prosti, tlf. 78 42 74 70, soknepresten i Nordkapp, tlf 78 47 68 50 eller til Nord-Hålogaland bispedømmekontor, tlf 77 60 39 60.

Søknaden med vitnemål, attester og refe-

ranser må være kommet inn til Nord-Hålogaland bispedømmeråd, Postboks 790, 9258 Tromsø innen søknadsfristen 23. januar 2004.

Nord-Hålogaland bispedømme

2. g. utlysning.

Kapellan i Senja prosti i Nord-Hålogaland bispedømme

Kapellan i Berg prestegjeld i Senja prosti, Nord-Hålogaland bispedømme.

Stillingen lønnes i stillingskode 0922 – kapellan, lønsspenn 43–58.

Se stillingsomtale i Luthersk Kirketidenden nr 14/03 av 15. august 2003 og utlysningstekst i Norsk Lysingsblad nr. 294/03 fredag 19. desember 03.

Nærmer opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til soknepresten i Berg, tlf. 77 85 81 02 kirkevergen 77 87 30 60.

Søknader med vitnemål, attester og referanser må være kommet inn til Nord-Hålogaland bispedømmeråd, postboks 790, 9258 Tromsø innen søknadsfristen 23. januar 2004.

Nord-Hålogaland bispedømme

4. g. Utlysning.

Prostiprest i Indre Finnmark prosti i Nord-Hålogaland bispedømme

Det er ledig nyoppretted prostipreststilling i Indre-Finnmark prosti som omfatter soknene Karasjok, Kautokeino, Porsanger, Tana, Nesseby og Polmak. Prostiet ligger i det samiske forvaltningsområdet og omfattes av samelovens språkregler.

Stillingen lønnes i stillingskode 1464 – prest, lønsspenn 44–58. Virkemiddelordning for Nord-Troms og Finnmark gjelder.

Se stillingsomtale i Luthersk Kirketidenden nr 14/03 av 15. august 2003 og utlysningstekst i Norsk Lysingsblad nr. 294/03 fredag 19. desember 03.

Nærmer opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til Stiftsdirektøren tlf. 77 60 39 60 eller prosten i Indre Finnmark. tlf. 78 46 97 30.

Søknader med vitnemål, attester og referanser må være kommet inn til Nord-Hålogaland bispedømmeråd, postboks 790, 9258 Tromsø innen søknadsfristen 23. januar 2004.

Nyhet fra Luther Forlag

Kjell Petter Dahl

NÅDEGAVER – KIRKENS GLEMTE RESSURSER?

Kr 148,-

Gjennom presten og OASE-lederen Kjell-Petter Dahls forkynnelse og sjelesorg har mange fått frimodighet til å ta imot og bruke nådegavene sine. Det er også hensikten med denne lille, men viktige, boken om de spontane nådegavene.

Kjell-Petter Dahl ønsker å gi veiledning og hjelp til kirkens tjenere og å oppmuntre alle kristne som lengter etter større åndelig frimodighet. Forfatteren kombinerer sunn bibelteologi og egne erfaringer på en måte som gjør boken både lærerik og lettlest.

Luther Forlag

Besok oss på: www.lutherforlag.no

Olav Skjevesland

TRO OG TRADISJON I NY TID

Kirken ved et tideverv

Om kirken fortsatt skal kunne ha en fremtid som en kraft i folkets liv, er det nødvendig å tenke gjennom kirkens identitet og oppdrag på nytt. Det mener Olav Skjevesland, biskop i Agder og tidligere prestelærer ved MF. På samme måte er det nødvendig å tenke gjennom hvordan vi tolker og utlegger Skriften, hvordan vi forholder oss til vår pluralistiske samtid og hvordan vi kan gi troen videre.

Kr 198,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Hva i alle dager er kirken og menighetene til for?

Prosjektet *Menighet i bevegelse* i regi av Samarbeidsråd for menighet og misjon inviterer menigheter til å reflektere omkring noen grunnleggende spørsmål når det gjelder det å være kirke i dag. Prosjektet vil inspirere til misjonerende holdninger og praksis, lokalt og globalt.

Klikk deg inn på prosjektets nettsted og ta med deg de 4 spørsmålene du finner der inn i en gruppe - til diskusjon og refleksjon. Et av dem lyder slik:

- Hva legger du i at kirken i følge sin formålsparagraf blir beskrevet som misjonerende?

Send svar til audhild.kaarstad@kirken.no.

På nettsiden får du også informasjon om bruk av ulike verktøy i menighetsutviklingen, tilbud om stipend og seminar og du får vite mer om hva prosjektet går ut på. Velkommen til å delta i prosjektet! Velkommen til å ta kontakt!

Nettsted: www.kirken.no/misjon

Menighet i bevegelse
c/o Kirkerådet
Pb. 5913, Majorstuen
0308 Oslo

Tlf: 22 93 28 56

Samarbeidsråd for menighet og misjon

Nyhet fra Luther Forlag

Peter Halldorf

KYSSE SPOR

Daglig lesning fra den tidlige kristne kirken

Som sjelesørgere og veivisere til Gud er den tidlige kristne kirkens fedre og mødre høyst levende. Peter Halldorf har samlet et utvalg tekster, tenkt for daglig lesning gjennom et år.

Kr 298,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

DIALOG | den åpne lyttende
trossamtalen

RELIGIONSSTUDIER | forstå og lære
av den andre

SPIRITUALITET | møte Kristus
sammen

DIAKONI | gi verdi og
verdighet

... for at de skulle søke Gud
(fra Areopagos-talen, Apg 17)

Pb 7169 Majorstua,
N-0307 Oslo
Tlf.: + 47 23 33 17 00

areopagos
www.areopagos.org

31779-3 - 4
DET THEOLOGISKE MENIGHETSFAK.
BIBLIOTEKET
PB 5144 MAJORSTUEN

0302 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av re.....
Nordhaug, professor Vidar L. Haanes, sokneprest Jan Otto Myrseth og
sykehusprest Berit Okkenhaug. «Fra bokfronten» redigeres av kapellan
Morten Erik Stensberg. e-post: tangenmenighet@sensewave.com

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, Postboks 5144 Majorstua, 0302 Oslo.
Red. sekr.: Cand.philol. Ellen Merete Wilkens Finnseth.
Tlf. 22 46 79 70 (kontortid fredag kl. 9.30-13.30)
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan
sendes til ovenstående e-post adresse, eller evt. pr. post til redaksjonen.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

OBS! Ny kontakt! Lutherske Kirketidende v/Björg Gjelsvik,
Bok og media AS Grensen 15 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjorg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
OBS! Nytt Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 6 annonsemøduler i LK:

1. 1/2 kvartside (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr. 375,- +moms
2. Kvartside (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. Halvside (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. Halvside (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. 3/4 side (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr. 1700,- +moms
6. Helseide (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms

ISSN 0332-5431

Menighetstakuitetel

Luthersk kirketidende
MF Ti.LU
2004 Årg. 139 Nr 1

H04000058

Nyhet fra Luther Forlag

Peter Halldorf

DRIKK DYPT AV ÅNDEN

En viktig bok om Den Hellige Ånds nærvær og gaver i den kristnes
personlige liv. Peter Halldorf ønsker å gjenopplive troen på – og motet
til på nytt å nærme seg – Den Hellige Ånd.

Kr 298,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no